



"La lluita és l'únic camí. L'organització i la lluita popular són el camí central per on ha de discórrer la nostra acció. Aquesta lliçó no l'hem d'oblidar mai. I no l'hem d'oblidar perquè tot el que hem obtingut ho hem obtingut lluitant amb les nostres pròpies regles de joc, no amb les de l'enemic. I tot allò que ens queda per aconseguir, com la independència, només ho aconseguirem lluitant amb les nostres pròpies regles de joc; mai amb les de l'enemic, es diguin Constitució o Estatut d'Autonomia, es diguin parlamentarisme o estat plurinacional". Anna Guixarro, regidora de la CUP de Berga, a l'acte d'homenatge als 40 anys de l'esquerra independentista.

>> Països Catalans 4

L'esquerra independentista es reivindica com una eina de lluita

De Salses a Guardamar: "Stop Bolonya"

La revolta contra la implementació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) lluny d'aturar-se després de setmanes de manifestacions, assemblees i ocupacions, s'estén territorialment arreu dels Països Catalans. En el moment de tancar edició els estudiants s'han tancat en una vintena de facultats i

recintes universitaris. Malgrat les demandes clares de les assemblees de facultat i del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) la situació continua molt encallada. A la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), dos centenars de professors i personal investigador recolzen un manifest que demana

al rectorat diàleg i retirar els expedients contra 28 estudiants sobre els quals recauen ordres d'expulsió. Aquest cas també té la seva via penal, per la qual una quinzena dels expedients s'enfronten a penes de tres mesos a sis anys de presó.

>> Països Catalans 4

Denúncia de l'existència de fitxers polítics

Les darreres detencions, multes i imputacions a militants de l'esquerra independentista han fet aixecar la llebre sobre l'existència de fitxers policials que tenen per objectiu fer seguiment de la militància

del moviment independentista. Ja hi havia la sospita sobre l'existència de fitxers polítics, però els darrers casos han donat més arguments a aquestes denúncies de persecució política.

>> Països Catalans 4

SUMARI

Editorial de balanç

Amb l'últim número de l'any, L'ACCENT fa balanç d'un 2008 que ha començat a ensenyar les entranyes del sistema: la crisi, la corrupció i la repressió. Però també ha mostrat com la societat comença a despertar-se després d'anys de somnolència.

>> Opinió 3

Homenatge a les brigades internacional

Fa 70 anys els brigadistes internacionals que havien vingut a combatre el feixisme van rebre un emotiu comiat de la població de Barcelona. Recordem aquell homenatge popular i entrevistem Juan Miguel de Mora, brigadista mexicà.

>> En profunditat 8 i 9



Per què patim una crisi econòmica?

L'ACCENT entrevista dos economistes del Seminari d'Economia Crítica Taifa que desgranen quines són les causes reals de la crisi. Ells apunten directament a la naturalesa mateixa del sistema capitalista i a les seves contradiccions.

>> Economia 10



PUNT DE MIRA

Una alternativa necessària

RAMON USALL LLEIDA

Fer un cop d'ull al mapa polític institucional d'aquest país, deixa un panorama d'allò més desolador pels qui defensem polítiques independentistes i d'esquerres. Al marge d'aquells que s'han estat repartint els dividends del poder durant els últims trenta anys, i que ja fa molt temps que han deixat de representar qualsevol esperança de canvi que no sigui de camisa, els darrers anys han certificat que les mels del poder són molt temptadores per partits que tradicionalment s'havien revestit d'una aureola contestatària. Ni ERC ni ICV al Principat, ni el Bloc ni el Compromís al País Valencià, ni el PSM ni el Bloc per Mallorca a les Illes, representen una alternativa real al poder tradicional per construir els Països Catalans des de l'esquerra.

Els militants de l'esquerra independentista fa trenta anys que ho saben, per això elegiren un camí força més espinós, però l'aferrament al poder d'aquests sectors considerats com a transformadors ha deixat orfe de representació un segment important de la nostra societat que fins ara sí que els havia percebent com una alternativa.

Els Països Catalans estan més necessitats que mai d'una alternativa independentista i d'esquerres real, construïda sense cap vinculació amb els cercles del poder. Aquesta alternativa existeix, però mai com ara havia estat en condicions de saltar el mur de silenci i d'aïllament construït al seu voltant. La punta de llança que ha esquadrat el mur ha estat la CUP. És de justícia reconèixer que aquesta llança ha estat empunyada per bona part dels agents de l'independentisme d'esquerres, però també ho és apuntar les bondats de la CUP, demostrades amb escreix, com a estructura capaç d'aplegar el conjunt de l'esquerra independentista i representar-la davant la resta de la societat.

Ara que la CUP debat que vol ser, potser cal que es plantejgi que està en condicions d'esdevenir el pal de paller d'aquesta alternativa més que necessària que és avui l'esquerra independentista. Una alternativa que no ha de voler créixer a costa de rapinyar els formatgets que d'altres abandonen temptats per la cilindrada dels cotxes oficials, però que no ha de renunciar a plantejar batalla en tots els fronts, fins i tot l'electoral quan faci falta, com diria aquell que irònicament apel·lava fa uns anys a la defensa de la legitimitat de totes les formes de lluita, acabant amb l'afegit "fins i tot electoral".

La CUP pot ser la veu i el rostre d'aquesta alternativa necessària. Li cal ser plural, tenir vocació de casa comuna, i per tant compartida, però també li cal la complicitat sincera de la resta d'estructures de l'independentisme d'esquerres que han de voler protegir-se de la pluja sota el seu paraigües. Posem fil a l'agulla i aquesta alternativa més que necessària podrà ser aviat una alternativa definitivament possible.

COL·LABORACIÓ GONÇAL BRAVO I REIG*

De responsabilitats i oportunitats

El fet que estem vivint un moment històric (ara comença a perfilar-se amb una certa claredat) sembla obvi per la immensa majoria de les persones que militem i lluitem dia a dia en un sindicat o en alguna organització pel nostre alliberament com a persones, com a classe i com a poble. Sembla que tampoc caldria parlar gaire més d'allò de la refundació del capital i l'economia de mercat, de com són de dolents els expedients de "regulació" d'ocupació (ERO) -més aviat caldria dir "expedients de rapinya d'ocupació", de com ens l'han jugat els banquers i els grans especuladors financers -millor que parlar sempre de "bancs", doncs als primers se'ls pot posar nom, mentre que als segons, més enllà de la "marca", poca cosa més ens hi pot arribar. Tot i això crec que també hauria de començar a ser una obvietat, i que "hauria de ser" perquè de material, documentació, estudis... comencen a haver-n'hi força, per exemple al portal web del Seminari Taifa.

Principalment, és un fet històric perquè el conjunt de la classe treballadora dels Països Catalans, ja comença a veure-ho una mica més clar... doncs per una generació (aquella dels que vam néixer dels anys 70 i escaig ençà) mai no havia ocorregut res com el que comencem a veure al nostre voltant: l'atur, la precarització i la misèria ja són el pa de cada dia d'una grup cada vegada major entre els que hem de treballar per guanyar-nos les garrofes en aquest país. I açò no ha fet més que començar.

Una nova realitat

Aquesta nova realitat està produint (i ben aviat ho podrem trobar de forma més generalitzada), un estat creixent de pànic, de desordre i de inestabilitat en tots els aspectes de les nostres vides, que cada vegada més veurem com va transformant-se en un increment constant de les taxes de drogadoccions, de violència masculista, racista, etc. Altra cosa que ja hem repetit un fum de vegades. Però ara bé, i és ací on rau el *quid* de la qüestió: si el que deia abans és quelcom més que cert, també ho és el fet que cada vegada és major el nombre de treballadores i treballadors que busquen informació, que llegeixen i que proven d'informar-se. I és ací precisament on totes les i els que lluitem per uns Països Catalans unificats, independents i socialistes, hem de veure la nostra oportunitat per fer el que mai abans no havíem assolit.



lit (ni, exceptuant molt honroses excepcions, fet), i la nostra responsabilitat per posar-la en pràctica.

Què vull dir amb això? Doncs bàsicament que, malgrat que la majoria de nosaltres portem molta "marxa", que n'estem "molt cansats i cansades", etc., si realment volem el que diem en cada mani que assistim, en cada festa on participem, i en cada assemblea, en cada jornada de formació, en cada acte, etc., hem de començar ja a posar-ho en pràctica. Doncs, tal i com s'està comprovant en la immensa majoria de les estructures "unitàries" anticrisi, on ens movem i participem, realment som molt pocs i poques que ens adonem que cal canviar el xip, que cal canviar les formes d'actuació, per adequar-les ja a la realitat que estem vivint ara mateix, i a la que viurem en dos mesos, un any o més... doncs ja no ens podem permetre el luxe de continuar funcionant, ja no com fa cinc o deu anys sinó fins i tot, com fa sis mesos.

I amb això no vull dir en cap cas, de deixar de banda el passat, doncs l'hem de tenir terriblement present per evitar-ne les errades, i tatuar-nos a foc si cal els encerts, que en trobarem. Ara el debat és més necessari que mai, però ha de ser un debat fonamental, i el pensament amb l'acció.

ment, i el pensament amb l'acció.

I per poder-ho fer, el funcionament coordinat i unitari ja no és necessari, és urgent, és una qüestió de vida o mort. I si no ens hi apliquem des d'ara, estarem fent-li el llit al nostre enemic de classe (i nacional), i no farem res per evitar que la nostra classe torne a anar de cap a l'escorxador com fa 30 anys de la mà dels PCE-PSUC i companyia (amb una diferència, que ara les úniques organitzacions més o menys d'esquerres que continuen, fora de l'esquerra independentista, o bé són encara més marginals, o simplement, no tenen ni la més remota idea de què fer, continuant amb els models i esquemes ja passats, i que no poden donar cap resposta a l'actual situació).

Si ho fem així, podrem eixir al carrer a fer autèntica agitació (més enllà de les simples encartellades, pintades, etc.), amb paper a les mans, i raons als cervells, cors i boques i eixa agitació, amb la resposta que trobarà en les treballadores i treballadors del nostre país (i n'estic convençut que en trobarà de resposta), servirà positivament per anar creant i publicant autèntiques plataformes polítiques reivindicatives, de mínims i de màxims sota les quals, el poble treballador dels Països Catalans veritablement es posarà en marxa. O penseu que els avalots d'aquests dies a Grècia vénen del no res? Que les creixents mobilitzacions obreres al nostre país vénen del no res? Amb eixes plataformes, podrem construir un veritable procés de construcció i d'alliberament (personal, de classe i nacional). Si no ho fem així, poca cosa més podrem fer o dir, doncs ja ens haurem venut al nostre enemic.

Posem-nos-hi doncs! Ho tenim tot per guanyar!

* *Coordinador general de la Coordinadora Obrera Sindical (COS)*

LA VEU DELS LECTORS I LECTORES

Els estudiants prenen la iniciativa

Durant aquesta setmana s'ha fet efectiva l'amenaça dels estudiants de seguir ocupant facultats als Països Catalans i a diferents punts de l'Estat espanyol. Així doncs, com feia temps que no passava, els estudiants han decidit prendre la iniciativa i ampliar les seves protestes. Durant els anys de transició, el moviment estudiantil va patir a flor de pell la cara més dura d'una repressió que intentava controlar un sector estratègic com és l'educació o l'ensenyament. L'esforç i el risc assumit per tota aquella generació per guanyar un sistema d'ensenyament lliure, en català i de qualitat va obrir la porta a la universitat pública, que amb el temps ha permès l'accés a molta gent a estudiar i a encarrilar el seu futur en condicions.

Sembla que, com denunciem

molts estudiants i professors, el nou Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) suposarà l'entrada de capital privat en un dels pocs espais on encara es resisteix a aquesta temptativa poc humana i tant competitiva. Malgrat que la inserció a l'ensenyament europeu facilitarà el moviment d'estudiants més enllà de les seves fronteres, el nou pla d'estudis farà augmentar inevitablement la diferència entre les classes populars i les benestants provocant així una elitització de l'ensenyament. Certament, depèn de la comunitat estudiantil i del professorat que la universitat continuï sent un espai de formació, de debat i d'ampliació de coneixements per evitar que es transformi en una empresa més del sector privat.

Jordi Argelich, Girona

L'ACCENT

Número 144. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: pccc@accent.cat
Subscripció: 646 98 16 97 Distribució: 615 54 47 15
Publicitat: 616 07 33 28. Consell de Redacció, Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i

Arnau Urgell. Països Catalans: Joan Buaes, Martí Crici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell, Bel Zabalza. Opinió: Joan Teran. Economia: Alex Timinmetzky. Internacional: Ausàs Almiñana, Laia Altarriba, Marc Lamarcia i Marnel López. Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobat. Correcció: Mercè Mauri. A. Edició gràfica: Andreu Ginés. Coordinació gràfica: Oriol Clavera. Il·lustracions: Joan Carbonell, Roger Ferrer. Distribució: Guillem Romero Senent. Han col·laborat en aquest número: Ramon Usall, Rafa Escobar, Gonçal Bravo, Laia Jurado, Gemma Ubasart, Enric Llopis, Alberto Cruz, Gina Tossas, Marco Laurenzano, Roger Sánchez-Amat.



GEMMA UBASART I GONZÀLEZ* COL·LABORACIÓ

En defensa de la desobediència civil, en defensa de la democràcia

Fa un parell de setmanes vaig participar en l'acte de presentació del manifest de la campanya "En defensa de la desobediència civil". Es tracta d'una iniciativa nascuda en el si del moviment antimilitarista i pacifista català per denunciar el procés judicial del sumari 18/981, en concret, la peça sobre "desobediència civil" contra nou ciutadans bascos condemnats a penes de 9 anys de presó. A hores d'ara, la campanya ha recollit nombroses adhesions d'insubmisos i pacifistes, i de les seves organitzacions, però també de ciutadans i ciutadanes i de diverses entitats preocupats per la retallada de drets i llibertats que es viu a l'Estat espanyol.

No podem desvincular aquest procés de la resta de dinàmiques repressives que s'estan desenvolupant en els últims anys al País Basc amb l'excusa de la lluita antiterrorista. Es pot destacar, en aquest sentit, la il·legalització de partits polítics i l'empresonament dels seus dirigents (amb els que fa poc més de dos anys tots corrien a fer-se la foto), el tancament de mitjans de comunicació, l'empresonament de membres d'organitzacions socials, per no parlar de l'ús de la tortura de manera més que esporàdica (com recordava el Relator de Nacions Unides Theo van Boven) o l'aplicació d'una política penitenciària de dispersió de dubtosa legalitat.

És necessari situar tota aquesta follia deriva en el marc del desenvolupament d'una veritable cultura de l'emergència a l'Estat espanyol. En la setmana en la qual es commemora el 60è aniversari de la declaració dels drets humans, no es baladí recordar diverses assignatures pendents a casa nostra. Durant els anys de



espanyol per enfrontar-se bàsicament a conflictes nacionals. La característica que uneix les actuacions en els diversos espais geogràfics és el fet que aquestes mesures excepcionals prenen el criteri de ser raó d'Estat i no raó jurídica- el criteri informador fonamental de les actuacions. Es legitima així l'emergència amb l'objectiu de perseguir la "salvació de l'Estat". S'abandonen les eines que ens dona la raó i el diàleg per resoldre els conflictes i s'apela a la irracionalitat i l'odi com a valors.

Davant de tot això, és necessari seguir teixint llargs de solidaritat amb les persones i col·lectius atacats per la deriva punitiva de l'Estat, però no només això. Encara que en alguns moments sigui

diffícil, és important no caure en dinàmiques estrictament antirepressives per seguir conservant un paper polític actiu, lluitant cada dia per aquell món que es desitja. És el veritable paper que l'Estat vol negar a moltes organitzacions i persones. Un segon element que m'agradaria apuntar és la necessitat de seguir escandalitzar-nos davant fets com els que avui ens porten a fer un acte. Hem de continuar defensant aquell estat de dret que ens van prometre quan molts vam néixer en anys de transició, encara que se'ns titlli d'ingenus. Ens hauran guanyat la batalla quan el cinisme comenci a fer-nos considerar com a normal que es produeixin violacions de drets fonamentals. Aquesta deriva punitiva ens afecta a totes i tots.

* Membre de l'Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans

FULLEJANT LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM

533: un espantall?

533 acomiadaments. Aquesta és la xifra més sonada de les que corren des de fa setmanes per les redaccions, ja sigui de manera pública, ja sigui com a rumors, sobre les persones que els propietaris de diaris volen acomiadar. Els 533 es corresponen al Grupo Zeta, propietari d'*El Periódico*, i no tots són periodistes, ja que l'anomenat expedient

de regulació de l'ocupació també afectarà la resta de sectors d'activitat del grup. Equivalen al 23% de la plantilla. Comitè de treballadors i empresa estan negociant la xifra definitiva i les condicions dels acomiadaments.

La professió està espantada. I és que als 533 cal sumar-hi un degoteig de jubilacions anticipades i no

renovacions en altres capçaleres.

I al temor a ser acomiadat se n'hi afegeix un altre: que els 533, i la resta de xifres que corren, no serveixin com a espantall. D'espantall per mantenir sense queixar-se les plantilles, per mantenir en condicions precàries les generacions que fa més poc temps s'han incorporat a l'ofici o, fins i tot, per retallar drets als qui treballaven de forma estable a les redaccions.

Un/a guanyador/a per a la Panera

Degut a que el número premiat (434) no va ser venut, L'ACCENT ofereix una nova oportunitat perquè aquells i aquelles que van comprar números per al sorteig tinguin una nova oportunitat per guanyar la panera.

El mecanisme serà el següent: envieu-nos un correu electrònic a ppcc@accent.cat amb els números del sorteig que vàreu comprar abans de l'1 de gener del 2009. Una mà innocent extreurà d'una bossa el número que, aquesta vegada sí, serà el guanyador del sorteig. Esperem publicar ben aviat una foto amb la persona guanyadora.

EDITORIAL

S'alça el teló

Com sol ser habitual, l'últim número de l'any és una bona ocasió per fer-ne balanç. Sens dubte, l'any que ens espera, el 2009, aclarirà moltes de les incògnites que enguany s'han plantejat; unes incògnites que ja existien de molts abans però que durant el 2008 s'han accentuat de manera exponencial. La més evident, per descomptat, és la incògnita respecte a l'evolució econòmica: estem només en un primer avís de la crisi o estem ja en caiguda lliure per un penya-segat del qual no coneixem el fons? En relació a la crisi també se'ns ha obert la incògnita sobre la capacitat mobilitzadora de la classe treballadora: hem vist un despertar esperançador, però quina és la seua potencialitat real? I lligada també a les dues anteriors, una incògnita sobre la fermesa dels estats espanyol i francès front a aquestes amenaces i també front al creixent qüestionament del model estat/nació imperant: es confirmarà, doncs, la feixització dels estats?

En l'àmbit de les mobilitzacions el 2008 ens ha deixat un bon regust de boca. L'any el començarem amb dues victòries importants: d'una banda, el Centre Social Ocupat Can Vies del barri de Sants de Barcelona obtingué una sentència favorable després de molts mesos de mobilització; i, de l'altra, la vaga dels treballadors i treballadores dels autobusos de Barcelona aconseguí doblegar la intransigència de l'empresa per obtenir els dos dies de descans setmanal. Per bé que ara sembla que l'empresa està emprenent represàlies, la fermesa dels treballadors i treballadores de TMB ha estat un exemple per a tots i per a totes. D'altra banda, l'any 2008 el tancament amb els estudiants universitaris que ocuparen facultats i rectorats arreu dels Països Catalans, mentre que l'ensenyament secundari al complet ix als carrers per protestar contra la LEC i contra la política educativa del Govern valencià. Feia temps que l'ensenyament no es mobilitzava d'aquesta manera.

Aquesta efervescència social, però, no s'ha quedat sense resposta des de les institucions; l'escalada repressiva no ha estat cap novetat del 2008, i menys encara si tenim en compte el que està passant al País Basc i la croada antiabertzale. Però, a casa nostra, el 2008 hi ha hagut casos ben significatius de fins on pot arribar la retallada de drets i/o de llibertats. Per començar, les actuacions policials i judicials per la crema de fotos dels reis borbons s'han repetit durant tot l'any, per bé que el seguiment mediàtic ha sigut menys intens. Però sobretot destaca l'empresonament d'en Franki per "ultratge a la bandera". En aquest cas, les institucions han actuat contra una de les persones més compromeses dels moviments socials a mode exemplaritzant, de toc d'atenció, però no deixa de ser sorprenent que un argument com "ultratge a la bandera" siga atès judicialment. En tot cas, el setge policial a les organitzacions, a les mobilitzacions i a les persones compromeses està arribant a uns límits impensables fa només 4 o 5 anys. I no és pas casualitat.

De fet, una de les poques partides que no s'ha retallat o congelat en els pressuposts de l'Estat espanyol en temps de crisi ha estat la destinada a les "forces de seguretat". En reacció al que ha passat o en previsió del que puga passar, l'Estat està apuntalant els mecanismes de control i de repressió. L'estat policial cap on caminem és, sens dubte, un indicatiu de la gravetat de la crisi en què estem immersos. És, si més no, indicatiu de la por que tenen els poder públics i fàctics.

Ja sabem que el capitalisme és un estat de crisi permanent: portem anys de precarietat laboral i social, per bé que ara ens diuen que aquells eren temps de bonança, i ara ve la crisi i els que ja estàvem precaritzats hem d'estrènyer encara més el cinturó. La crisi, enguany, ens ha deixat fenòmens ben diversos, començant una escalada de preus que empenyí els transportistes a mobilitzar-se i acabant amb un descens de l'IPC a causa, entre d'altres coses, de la desfeta dels índex de consum. Allò més notable, des d'un punt de vista teòric, és l'esquerdament del discurs liberal: la defensa del lliure mercat ja no és dogma de fe. Ara hem vist com els estats intervenien per salvar les entitats financeres, i no trigarem a veure que aquests mateixos estats enforteixen les mesures proteccionistes per protegir els respectius sectors productius.

L'any 2008 hem vist com comencen a albirar-se les entranyes del sistema: la crisi, la corrupció i la repressió. Hem vist també com la societat comença a despertar-se després d'anys de somnolència. El teló s'està aixecant ací i arreu del món per a la representació de la lluita de classes, i ara només cal que els fantasmes entren en escena.



"La lluita és l'únic camí"

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

500 persones participen en un emotiu homenatge als 40 anys de lluita de l'esquerra independentista organitzat per la CUP de Berga i reivindiquen que la lluita és l'únic camí per continuar reforçant el moviment i assolir la independència i el socialisme.

"Fa 40 anys un grup de joves va crear el PSAN, l'organització mare de l'esquerra independentista. Han passat ja molts anys, i aquell somni d'unes desenes de joves independentistes és ara un projecte que aplega milers de persones". D'aquesta manera, la regidora de la CUP de Berga Anna Maria Guijarro resumeix què han significat quatre dècades del que s'anomena independentisme modern i que es concreta en la vinculació entre la independència nacional i la construcció d'una societat sense classes socials. I aquesta vinculació no és perquè sí, va assegurar Guijarro a les 500 persones que omplien el Teatre Municipal de Berga el dissabte 6 de desembre, sinó que s'explica perquè "l'opressió nacional és, en última instància, una opressió d'unes classes socials sobre unes altres".

Omplien els seients del teatre militants de totes les organitzacions que conformen l'esquerra independentista, i eren vingudes tant del Berguedà i comarques properes com de punts més allunyats dels Països Catalans. Les gairebé dues hores d'acte on hi va haver discursos, però també música, teatre, audiovisuals i dansa, van servir per homenatjar totes les persones que han militat a l'esquerra independentista i, és clar, les que han estat repressaliades i empresonades. I també, d'una manera especialment emotiva, les que han mort en accions armades o per trets de la policia.

"Han passat quaranta anys i el món ha canviat. Sí, ha canviat, però no en el sentit que ens intenten



500 persones van omplir el Teatre Municipal de Berga convocades per la CUP

vendre els qui van passar de córrer davant dels grisos a manar-los vestits de blau. Les formes d'opressió s'han difuminat alhora que s'han fet més fortes, i la guerra declarada contra les classes treballadores en tots els seus fronts ha obert bretxes en les seves línies de defensa". És per això que l'esquerra independentista actual se sent hereva del grup que va fundar el PSAN el 1968, i reivindica els mateixos principis d'aleshores per continuar combatent.

La decisió més encertada

Però en un dia d'aniversaris, no es va fer memòria només de 1968, sinó que Anna Guijarro es va traslladar també al 1978: "Avui també celebrem els 30 anys de la decisió més encertada del nostre moviment [en referència al referèndum sobre la

Constitució espanyola], quan vam dir que el camí de la reforma i de l'autonomisme era un camí equivocat que en el fons perpetuava els Principios del Movimiento. O no és cert que el capitalisme espanyol i la unitat d'Espanya és avui tant o més forta que el 1939 quan van entrar les tropes franquistes als Països Catalans?"

Abel Caldera, militant també de la CUP de Berga es va sumar a Guijarro per recordar que el 1979 l'esquerra independentista adoptaria una de les seves altres decisions clau: oposar-se a la via estatutària: "El temps ens dona la raó. I cada dia que passa, ens la dona amb més força. El 1979 vam dir que l'Estatut no era el camí, i vint anys després el temps ens donava la raó. El 2005 vam dir que l'Estatut no era el camí, i dos dies després el temps ja ens

donava la raó. Com ens dona la raó dia a dia quan diem que el seu és un Estat irreformable, que només amb la lluita és possible la victòria i només amb el pacte és possible la derrota".

Reconeixement de Terra Lliure

Per la CUP de Berga, la història de l'independentisme modern no s'entendria sense la lluita independentista dels anys vuitanta, amb el front armat i el front de masses, tal com va reconèixer Guijarro: "Cal dir-ho alt i clar: gràcies a Terra Lliure i al Moviment de Defensa de la Terra l'independentisme es va estendre entre la joventut. Gràcies a Terra Lliure i a l'MDT. Que els quedi clar a aquests "sobiranistes" de nou encuny. Vam cometre un error, però. No vam saber organitzar la foguerada. No vam saber cla-

var arrels organitzatives profundes. I l'Estat, que d'això n'era ben conscient, va colpejar-nos amb força, fins a fer-nos quasi desaparèixer. Però ens en vam sortir, i en pocs anys l'esquerra independentista brotava altra vegada arreu del territori".

Reivindicació de la lluita

De tota la trajectòria del moviment, la regidora de la CUP n'extreu una lliçó central: "La lluita és l'únic camí. L'organització i la lluita popular són el camí central per on ha de discórrer la nostra acció. Aquesta lliçó no l'hem d'oblidar mai. I no l'hem d'oblidar perquè tot el que hem obtingut ho hem obtingut lluitant amb les nostres pròpies regles de joc, no amb les de l'enemic. I tot allò que ens queda per aconseguir, com la independència, només ho aconseguirem lluitant amb les nostres pròpies regles de joc; mai amb les de l'enemic, es diguin Constitució o Estatut d'Autonomia, es diguin parlamentarisme o estat plurinacional".

"Visca nosaltres i els nostres!"

"És tradició del nostre moviment acabar els parlaments amb un 'Visca els Països Catalans independents i socialistes'. Permeteu-me, però, avui acabar amb un reconeixement a tots i totes les militants de l'esquerra independentista: visca nosaltres i els nostres!". Anna Maria Guijarro va cloure d'aquesta manera la seva intervenció. No sorprèn: era un acte d'autoafirmació com a moviment i tenia davant seu un públic majoritàriament militant.

Molt conscient d'aquest públic, Guijarro va dir que, tot i que l'acte estava convocat per la CUP de Berga, les candidatures municipals no serien res sense la resta del moviment: "La CUP és fruit del treball col·lectiu de les diverses parts del nostre moviment. Potser per a molta gent sigui la CUP la cara de l'esquerra independentista, però el cor, els braços, les cames i el cervell de l'esquerra independentista som totes les organitzacions que dia a dia treballem en tots els àmbits de la societat. Sense vosaltres no existiríem, sense vosaltres no hi ha camí possible".

Enfortir l'esquerra independentista

Abel Caldera també era conscient de qui eren els qui els escoltaven, i va aprofitar-ho per subratllar que per aconseguir els objectius de l'esquerra independentista cal "perseverança i esforç col·lectiu": "Ens calen braços, mans i caps a totes les organitzacions. Ens cal fer-nos més forts, construir no només al marge de l'enemic, sinó contra l'enemic. El camí és llarg, però mai hi havia hagut tants partidaris de la unitat nacional i la independència dels Països Catalans com avui. Ens cal treballar per construir el nostre futur com a poble. Treballar per ser la generació que proclamarà la independència. Treballar per ser la generació que construirà el socialisme. Per vèncer cal anar-hi. Amunt, sempre més enllà, amb els nostres objectius irrenunciables, amb el nostre esforç, guanyarem!"

CRONOLOGIA

- 1968: Creació del PSAN, el Partit Socialista d'Alliberament Nacional.
- 1973-1974: Escissió d'un grup de militants del PSAN, que mesos més tard formen el PSAN-Provisional
- 1976: Creació d'EPOCA (Exèrcit Popular Català), que es dissol el 1980 i molts dels seus militants passen a Terra Lliure.
- 1976: Un grup de militants del PSAN s'escindeix i el 1977 formarà amb d'altres grups el MUM.
- 1979 i 1980: La militància del PSAN participa a les eleccions de manera dividida: una part amb el BEAN i l'altra amb Nacionalistes d'Esquerra. Cap de les dues plataformes electorals obté representació parlamentària. El BEAN es dissol el 1982, i Nacionalistes d'Esquerra impulsa la creació el 1985 de Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i, finalment, funda Iniciativa per Catalunya el 1987 amb el PSUC i el PCC.
- 1979: Es funda Terra Lliure, l'organització armada que es va dissoldre definitivament el 1995. En els seus setze anys d'història va fer més de 200 accions. Va provocar una víctima mortal i tres dels seus activistes van morir en accions del grup.
- 1979: Es creen els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans.
- 1984: Es funda l'MDT (Moviment de Defensa de la Terra), que el 1985 es converteix en l'espai comú de tot l'independentisme.
- 1987: Les tensions no resoltes entre els diversos sectors comporten la divisió de l'MDT en MDT-PSAN i MDT-IPC.
- 1988: Creació de l'organització juvenil Maulets. És una de les dues organitzacions juvenils que configuren avui en dia l'esquerra independentista.
- 1988: A la UAB es funda el Bloc d'Estudians Independentistes.
- 1989: El sector MDT-PSAN crea Catalunya Lliure per presentar-se a les eleccions

europées, però no arriba als 20.000 vots. Pocs anys després es dissol.

- 1990: Es constitueixen les JIR (Joves Independentistes Revolucionaris)
- 1993: També a la UAB, un grup d'estudiants creen l'Alternativa Estel.
- 1995: Militants de diverses organitzacions independentistes i col·lectius locals creen la Plataforma per la Unitat d'Acció, que revifarà la lluita independentista al carrer.
- 1998: Es refunda l'MDT com una de les organitzacions polítiques de l'esquerra independentista.
- 1999: Les eleccions municipals signifiquen un reimpuls de l'aposta municipalista de l'esquerra independentista iniciada amb algunes experiències els anys setanta.
- 1999: Maulets i les JIR es fusionen.
- 2000: La PUA es dissol i els seus militants creen Endavant (OSAN), una de les organitzacions polítiques que configuren l'esquerra independentista actual.
- 2000: El BEI, l'AEN i l'ACE creen la Coordinadora d'Estudians dels Països Catalans.
- 2001: Alerta Solidària es presenta públicament com l'organització antirepressiva de l'EI.
- 2002: Diverses assemblees de joves creen la CAJEI (Coordinadora d'Assemblea de Joves de l'Esquerra Independentista). És una de les dues organitzacions juvenils que formen part actualment del moviment independentista.
- 2006: Els sindicats d'estudiants CEPC i Alternativa Estel conflueixen en el SEPC, el sindicat unitari de l'EI.
- 2007: Creació de la Coordinadora de l'Esquerra Independentista, que agrupa les principals organitzacions del moviment: Endavant, Maulets, CAJEI, el SEPC i Alerta Solidària.



El setge a Bolonya es manté i s'amplia a les universitats catalanes

ARNAU URGELL BARCELONA

Passen les setmanes i la revolta contra la implementació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) no només no decau sinó que s'amplia arreu dels Països Catalans. A banda de les ocupacions que es mantenen des de novembre a la UB, UAB i UV, en els darrers dies s'hi han sumat les universitats d'Alacant, Castelló, Girona, Illes Balears i Lleida.

Més d'una vintena de facultats i instal·lacions universitàries d'arreu dels Països Catalans estan ocupades en contra del procés de Bolonya. La revolta, iniciada a les universitats de València i a l'Autònoma i Central de Barcelona s'ha estès territorialment. La darrera en sumar-s'hi, la Universitat de les Illes Balears, aquest mateix dilluns. Tanmateix fonts del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) expliquen que hores d'ara no hi ha cap negociació oberta amb el Departament de Recerca, Universitat i Empresa.

Professors i investigadors se sumen a la reivindicació

En els darrers dies un dels elements més destacats ha estat la redacció d'un manifest impulsat pel Departament de Psicologia Social de la UAB a favor del diàleg i de la retirada dels expedients disciplinaris contra 28 estudiants d'aquesta universitat (veure L'ACCENT 143). El text, firmat per més de dos centenars de professors i investigadors reclama interpretar les mobilitza-



Cent-cinquanta estudiants van ocupar la Facultat d'Educació i Psicologia de Girona

"Més d'una vintena de facultats i instal·lacions universitàries d'arreu dels Països Catalans continuen ocupades en contra del procés de Bolonya."

cions com a "elements no aïllats sinó expressions davant l'absència d'un veritable procés participatiu". Així mateix, recorden que els expedients són la resposta del rectorat a uns fets precedits per "una càrrega policial indiscriminada i injustificada". En conseqüència es reclama que s'arxivin els expedients i que es "restableixi el diàleg per abordar el funcionament de la universitat i el seu encaix en el conjunt de la societat".

Tot plegat en el context d'elec-

ció del nou rector en el qual ambdós candidats, Lluís Tort i Anna Ripoll, s'han manifestat a favor de Bolonya i han qualificat als estudiants de "desinformats". El manifest de professors i investigadors també ha tingut la seva "contra". Es tracta d'un text encapçalat pel sociòleg Salvador Cardús en el qual es demana al nou rector "exercir l'autoritat democràtica que la comunitat universitària li confia". Això passaria, entre altres, per "no ignorar ni minimitzar els fets que han

generat els expedients d'expulsió". Per altra banda la Universitat s'ha acabat retirant del procés penal paral·lel als expedients pel qual es demanen de tres mesos a sis anys de presó per quinze estudiants. "Aquesta retirada ha estat tardana i no ha servit per aturar el judici" explica Marina Guino, una de les expedientades.

MÉS INFO:

[HTTP://UIBVERSUSBOLONYA.BLOGSPOT.COM](http://UIBVERSUSBOLONYA.BLOGSPOT.COM)
[HTTP://ASSEMBLEAUDG.BLOGSPOT.COM](http://ASSEMBLEAUDG.BLOGSPOT.COM)

UB

Sis facultats ocupades

En el moment de tancar edició cinc facultats de la UB continuen ocupades: l'edifici històric -des de quasi un mes ençà-, així com els centres de Física, Biologia, Belles Arts i Psicologia. Sergi Riera, portaveu del SEPC, explica que de moment es preveuen indefinides però que no descarta cap canvi en els propers dies. Així mateix afirma que no ha cap tipus de negociació amb el nou equip rectoral de la universitat barcelonina.

UAB

Objectiu rectorat

Després que les ocupacions s'estenguessin a bona part del campus fins a afectar a sis facultats (Comunicació, Lletres, Educació, Polítiques, Ciències i l'ETSE) aquest mateix dilluns els esforços s'han centrat en el Rectorat. Marina Guino, membre del SEPC i de les assemblees de facultat, explica que han optat per aquest camí per pressionar més directament als interlocutors d'unes negociacions que "van en mal camí". En aquest sentit, des de l'equip de govern universitari es va oferir realitzar una consulta sobre la implementació de Bolonya -no vinculant i solucions individuals als expedients. "El nostre objectiu és solucionar la situació que afecta al conjunt de 28 estudiants afectats" conclou Guino.

UdG

Girona torna a exigir l'aturada de Bolonya

Després de celebrar un referèndum on el 95% dels consultats van demanar aturar Bolonya, el dia 9 de desembre els estudiants de la Universitat de Girona (UdG) es van sumar a les ocupacions. Concretament s'han tancat a la Facultat d'Educació i Psicologia després de manifestar-se pel centre de la ciutat de manera silenciosa i amb cintes adhesives a la boca per simbolitzar que es vol fer callar la veu dels alumnes. De la mateixa manera van aparèixer al claustre de la universitat que va aprovar per la mínima l'informe de la rectora Anna Maria Geli.

UJI

Acampats a la Facultat de Ciències Humanes i Socials

Els estudiants de la UJI contraris a la reforma s'organitzen mitjançant l'Assemblea d'Estudiants Contra Bolonya (ACB) i des del 9 de desembre ocupen el vestíbul de la Facultat de Ciències Humanes i Socials. Al seu manifest exigeixen la paralització del procés i que s'iniciï un debat obert i democràtic. A més es demana una consulta a tota a comunitat universitària i s'instà al rector Francisco Toledo a posicionar-se en contra de la reforma.

UV-EG

Continuen les ocupacions a set facultats

A la UV-EG els tancaments contra Bolonya ja han sobrepassat el mes i mig d'ocupació a set facultats informa Andrés González des de València. El moviment estudiantil ha deixat palesa la seva força tot i patir la detenció de dos companys. Així mateix ha aconseguit una victòria sense paliatius a les eleccions a junta de la facultat i ha organitzat la major manifestació estudiantil de la història a València. Segons fonts consultades per L'ACCENT a "partir d'ara cal buscar nous mitjans per colpejar amb més efectivitat, sempre tenint ben clar quins són els seus objectius i sense oblidar els seus principis assemblearis".

UA

La Facultat de Lletres se suma a les ocupacions

A la Universitat d'Alacant després de tres setmanes amb l'Aulari I ocupat el passat dimecres 10 de desembre s'hi va sumar la Facultat de Filosofia i Lletres. Des de l'Assemblea d'Estudiants s'han denunciat les "falses declaracions" de l'equip rectoral que a través del campus virtual afirmaven que els estudiant negaven un possible debat sobre Bolonya. L'Assemblea exigeix un acte públic i obert amb totes les facilitats per tal que hi assisteixi el conjunt de la comunitat universitària.

UdL

Cau el rectorat

El dimarts 9 de desembre els estudiants de la Universitat de Lleida (UdL) es van sumar a les mobilitzacions d'arreu dels Països Catalans tancant-se al rectorat. En aquesta universitat el passat mes d'abril es va realitzar un referèndum no vinculant que va comptar amb quasi el 95% dels vots a favor d'aturar la implementació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES).

UIB

Sis facultats ocupades

Després d'una setmana de preparacions, amb tres assemblees molt concorregudes, on van arribar a assistir-hi 300 estudiants, el dilluns 15 ha començat una tancada indefinida segons informa Guillem Colom des de Palma. Tot i haver-se trobat dues vegades amb Montserrat Casas, rectora de la Universitat, aquesta no ha variat la seva posició, afirmant el mateix que els rectors de la resta del país: que no està en les seves mans fer res. Tot i que havia anunciat que no faria declaracions, després de l'anunci dels estudiants, Casas ha afirmat que "si s'atura el Procés de Bolonya, la UIB es podria quedar sense estudis oficials a partir del 2010". Aquestes declaracions mostren la preocupació de l'equip de govern de la universitat amb la futura tancada i les multitudinàries assemblees d'estudiants, moviment que feia molt de temps que no es veia a la universitat.



En defensa de la Valleta d'Agres

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Els plans de construcció d'una autovia entre les poblacions de Muro i Villena ha tornat a posar en alerta els veïns de les comarques centrals del País Valencià. En oposició al projecte s'ha constituït la plataforma Salvem la Valleta, que ja ha arreglat vora un miler de signatures i que ha denunciat que entre possibles explicacions d'una obra innecessària, i que suposarà una despesa d'al voltant de 150 milions d'euros, hi ha el de formar part d'un pla per millorar les connexions entre Madrid i Benidorm.

El projecte d'Eix Transversal Villena - Muro consisteix en la construcció d'una via directa, de doble calçada i diversos enllaços, que comunicaria l'autovia A-31 i la carretera N-340, entre aquestes poblacions de l'Alt Vinalopó i el Comtat. En un dels seus trams, a la vall del riu Agres, entre Bocaire i Muro, la carretera prevista hauria de comptar amb un traçat nou. Una de les àrees que patiria un major impacte seria la de la Valleta d'Agres, una zona que comunica dos espais naturals protegits, els del parc natural de la Serra Mariola i la Solana del Benicadell. Els plans de construcció de l'autovia, que han estat proposats per la Conselleria d'Infraestructures de la Generalitat Valen-



Panoràmica de la Vall d'Agres // FOTO: L'ACCENT

ciana, podria, per tant, redefinir la fisonomia d'una de les poques zones del País Valencià que fins ara s'havien salvat dels grans projectes infraestructurals. Les intencions de la Generalitat, també han topat amb una forta oposició als municipis que es voran més directament afectats.

Irregularitats des del començament

Les denúncies de la plataforma Sal-

vem la Valleta han començat per les irregularitats detectades des de la mateixa avaluació inicial del projecte. Com critiquen, a l'estudi d'impacte paisatgístic fet per la unió temporal d'empreses (UTE) Idom - Urbemed s'inclou un procés de participació ciutadana, que es va desenvolupar entre el 15 de novembre i el 15 de desembre, però que es va realitzar des de la pàgina web de l'empresa encarregada de fer l'estudi. Com és evident, aquest pro-

cés, que tampoc no és vinculant, ha centrat bona part de les denúncies de la plataforma, que van explicar que des del moment que la informació del projecte la proporciona l'empresa i no la Generalitat, com dicta la llei, el procés ja ha nascut viciat. A més, com assenyalava Salvem la Valleta, la informació que s'aporta al web és molt poc detallada i els propis resultats de l'enquesta podrien ser fàcilment manipulables.

Crítiques de la plataforma

Més enllà de l'estudi d'impacte, Salvem Valleta desqualifica el projecte per considerar-lo injustificat. Entre els arguments que ha fet pública aquesta coordinadora, que es va constituir el passat mes de novembre, assenyalen que al sud del País Valencià ja existeixen tres autovies que la travessen: la de València a Alacant, passant per la Font de la Figuera; la de Gandia a Ontinyent i la d'Alcoi - Castalla - Sax.

Un altre dels arguments és que, contràriament a allò que s'ha publicat, aquesta infraestructura no millorarà les connexions internes entre les poblacions de la zona ni serà un dinamitzador econòmic d'aquestes comarques. Tot el contrari, l'impacte ambiental i paisatgístic serà molt important i en realitat resultarà perjudicial per a futurs projectes turístics i culturals a aquestes comarques meridionals del País Valencià. A més, tal i com apunta la plataforma, una obra d'aquesta magnitud podria ser en realitat la primera fase d'un pla més extens, que tindria una segona fase en forma d'autovia entre Muro i Benidorm, per tal de millorar la connexió viària entre la capital de l'Estat i aquesta ciutat turística de la Marina Baixa.

Neix a Inca la Plataforma Gent Activa per fer política "vertaderament d'esquerres"

GUILLEM COLOM PALMA

El passat 26 de novembre es va presentar un col·lectiu de persones que vol incidir en la vida política dels pobles i ciutats de la illa de Mallorca, amb la finalitat de fer unes polítiques "vertaderament d'esquerres".

Després de diverses trobades, el projecte es va presentar a Inca, capital de la comarca del Raiguer. Allà un grup de gent va decidir iniciar la seva activitat política "amb la voluntat de representar aquests ciutadans i ciutadanes que volen aturar la destrucció del territori, acabar amb les desigualtats socials i aconseguir una societat més arrelada i lliure", segons es desprèn del comunicat amb què es presentaren. Per això, pretenen arribar a gent dels "diversos moviments socials i de diferents sensibilitats polítiques que no es troben representats a hores d'ara", en paraules de Joan Pau Jordà, un dels portaveus de la

Plataforma. Jordà afegeix que la seva iniciativa vol fer "una feina independentista i d'esquerres als municipis de Mallorca", tot i que encara no han decidit el seu model organitzatiu.

La Real, una de les primeres iniciatives

En tancar aquesta edició ja han fet públic un comunicat sobre el futur Hospital de Son Espases, situat a La Real, símbol de la traïció dels partits polítics de l'esquerra institucional. Durant les obres s'han trobat restes arqueològiques de més de 2.000 anys, motiu pel qual la Plataforma reclama que el Govern acabi amb l'obscurantisme entorn Son Espases i prioritzï els criteris arqueològics

per sobre dels econòmics a l'hora de decidir què es fa amb les restes. És important tenir en compte

que darrerament a Mallorca la decepció envers les polítiques de les institucions governades per l'a-

nomenat Govern pel canvi ha anat creixent, a la qual cosa cal afegir les indefinicions ideològiques dels diversos partits nacionalistes. Per això, la nova Plataforma vol consolidar un espai de feina municipalista, que es presentarà a nombrosos entitats, associacions i plataformes.

Així doncs, la nova Plataforma presentarà tot tipus d'iniciatives a les institucions, sempre intentant "que aquestes siguin recolzades pels moviments socials de Mallorca, especialment pels anticapitalistes", afegeix Jordà. La Plataforma, en els primers mesos de vida, pretén anar teixint complicitats amb aquests sectors, però Jordà ressenya que en cap cas "volem ser la cara visible de les protestes d'altres entitats i associacions".

MÉS INFO:

[HTTP://GENTACTIVA.BALEARWEB.NET/](http://gentactiva.balearweb.net/)



Homenatge als sabaters d'Inca

L'ACCENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans	NOM i COGNOMS <input type="text"/>	DOMICILIACIÓ BANCÀRIA
	ADREÇA <input type="text"/> CODI POSTAL I POBLACIÓ <input type="text"/>	NOM DEL TITULAR <input type="text"/> POBLACIÓ <input type="text"/>
TELF. & ADREÇA ELECTR. <input type="text"/>	TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ <input type="checkbox"/> TRIMESTRAL (12 EUROS) <input type="checkbox"/> SEMESTRAL (24 EUROS)	ENTITAT <input type="text"/> OFICINA <input type="text"/> CONTROL <input type="text"/> NUMERO DE COMPTA <input type="text"/>
Envia aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // trunqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscriptions@laccent.cat		Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció. SIGNATURA



Onada d'actuacions judicials a l'ombra dels fitxers il·legals de la policia

REDACCIÓ VALÈNCIA

El mes de desembre ha vingut carregat de judicis a militants de l'esquerra independentista. Els casos han estat molt variats, des de judicis per pintades a Elx, Tarragona i Cardedeu, la condemna a un militant per desordres públics i atemptat a l'autoritat a la manifestació anticapitalista de mitjans de novembre a Barcelona, a l'acció contra el bou d'Osborne del Bruc, passant per la despenjada de la bandera espanyola del castell de Montjuïc defa dos anys o les cremes de símbols espanyols de l'Onze de Setembre d'enguany. La resposta de les organitzacions independentistes ha estat la denúncia de la repressió espanyola i l'avís que aquesta no aturarà la seua lluita.

Un dels primers casos jutjats va ser el de Karim, militant d'Endavant i la CAJEI, i acusat de desordres públics i atemptat a l'autoritat durant la manifestació anticrisi del passat 15 de novembre. En aquella ocasió, detingueren el jove hores després que acabés la manifestació. Com van denunciar les organitzacions a les quals pertany, la detenció va ser totalment irregular, ja que se l'acusava d'una falta i no d'un delictes. Malgrat tot, hagué de passar la nit a comissaria. La denúncia l'ha condemnat al pagament de més d'un miler d'euros per la suma de les diferents penes.



Detenció d'una estudiant pels Mossos a la UAB, el curs passat

Detencions il·legals

Un dels altres casos més sonats ha estat el dels dos militants de Maulets de Manresa, que els detingueren mentre realitzaven un sabotatge contra el bou d'Osborne del Bruc (l'Anoia). Malgrat que els dos joves van assumir i reivindicar la seua acció, que volgueren emmarcar en la campanya contra la simbologia espanyola que des de fa mesos impulsa l'esquerra independentista, els militants van denunciar les declaracions falsejades dels Mossos d'Esquadra i el fet d'haver estat detinguts malgrat tractar-se d'una falta i no d'un delictes. Des d'Alerta Solidària, s'ha volgut remarcar aquesta irregularitat, que cada vegada es

repeteix amb més assiduitat i que demostra l'enduriment dels mètodes repressius de les policies estatals i autonòmica al nostre país.

Fitxers policials

L'acusació de detencions il·legals però, no ha estat l'única denúncia pública que fa l'esquerra independentista respecte de l'escala repressiva. Alguns dels últims casos han demostrat, segons consideren les organitzacions independentistes, l'existència de fitxers de la policia il·legals amb la identitat dels seus militants. Alguns dels casos que més han evidenciat la situació actual van ser, per exemple, el de les multes a quatre veïns del barri barceloní de Gràcia (veure L'ACCENT 143), condem-

nats per manifestació il·legal, així com la citació a dos militants de la CAJEI per la crema de simbologia espanyola a l'acte polític de l'Onze de Setembre d'enguany.

En el primer dels casos, els quatre militants condemnats van rebre la notificació de la multa a les seues cases sense haver estat identificats o requerits prèviament pels agents durant el transcurs de la manifestació, que portava el lema "A Gràcia ultratragem Espanya". El control dels domicilis d'aquests militants va evidenciar, com denunciaren en una roda de premsa posterior, l'existència de fitxers policials de seguiment personal, ja que tres dels quatre multats no comptaven amb antecedents penals.

En el cas de la citació per la crema de les fotografies de la família real es va produir una situació similar. Al llarg del procés es va demostrar que els Mos-

sos d'Esquadra havien realitzat un exhaustiu seguiment de la trajectòria política dels inculpats fet que en va facilitar la seua localització dies després dels fets, quan cap jove va ser identificat. A més, les persones que van realitzar la crema duïen la cara coberta. En la declaració, els joves van manifestar que, malgrat no haver estat ells els responsables de la crema, la van considerar una acció totalment legítima.

En els context d'aquests casos repressius, vinculats en bona part a l'atac de la simbologia espanyola als Països Catalans, Alerta Solidària i les organitzacions Endavant, Maulets, CAJEI i el SEPC van fer públic un comunicat on anunciaven que malgrat la repressió, l'esquerra independentista continuaria desobeïnt i treballant per la llibertat, com van apuntar, "sense matisos ni renúncies".

Desenterrer la MAT de Ponent

REDACCIÓ BARCELONA

Red Eléctrica Española (REE) ha fet arribar una proposta de línia de Molt Alta Tensió (MAT) de 400 kV per unir Penyalba (el Baix Cinca) amb Isona (el Pallars Jussà). L'objectiu d'aquesta infraestructura elèctrica és enviar els excedents de les centrals aragoneses cap a la Regió Metropolitana de Barcelona. En aquest sentit la nova línia connectaria a Isona amb l'autopista elèctrica Estany Gento - Sentmenat (el Vallès Occidental).

Reaprofitar un projecte "enterrat"

Els ajuntaments afectats de la Franja i el Pallars Jussà ja s'havien oposat a un projecte similar posat a informació pública l'any 1988. Els governs espanyol i francès les empreses elèctriques d'ambdós estats van acordar una interconnexió per la Franja per tal de connectar la central nuclear occitana de Cazaril amb les aragoneses de Castellnou i Escatron. La revol-

ta popular va aconseguir aturar una línia en la qual ja s'havien instal·lat 100 km de torres en punts de la Franja i d'Aragó. Posteriorment, per tal de reaprofitar la infraestructura instal·lada es va pretendre realitzar la interconnexió pel Pallars però la Plataforma Unitària contra la Línia d'Alta Tensió també va aconseguir paralitzar-ho. Tot plegat va acabar amb la proposta i construcció de la MAT per les comarques gironines i de Catalunya Nord.

Tanmateix de la MAT de Ponent va quedar-ne un "residu" en el Pla director de REE per al 2011. Concretament el ramal que uneix la Franja amb el Pallars Jussà i que ara s'ha posat a informació pública. Aquest cap de setmana es va constituir de manera oficial la nova Plataforma Unitària contra l'Autopista Elèctrica, formada per alcaldes, grups polítics i entitats ciutadanes de la Ribagorça i del Pallars, per tal d'oposar-se a la línia elèctrica. La plataforma coordinarà accions legals i de protesta dels afectats.

L'assassinat de Pedro Álvarez, sense resoldre setze anys després

REDACCIÓ L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT

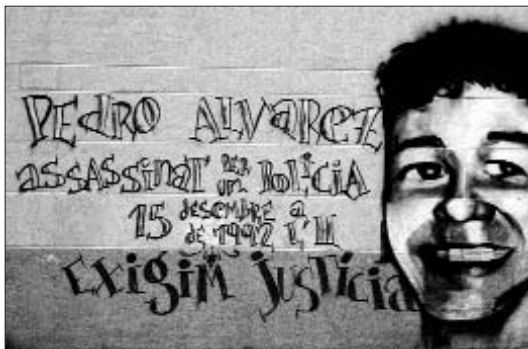
El 15 de desembre de 1992 van assassinar a l'Hospitalet de Llobregat (el Barcelonès) el jove Pedro Álvarez després d'una discussió de trànsit amb un conductor que va estar a punt d'atropellar a la seva companyia, la Yolanda. Setze anys després encara es demana que es reobri el cas.

Les sospites van recaure sobre un policia nacional espanyol que va ser detingut de seguida. Coincidia la descripció, les proves balístiques indicaven que es tractava d'una de les armes de les forces de seguretat de l'Estat i l'agent és habitual a la zona on passen els fets. A més, la Yolanda, únic testimoni del crim, el va identificar.

L'agent va presentar una coartada tan infantil com concloent perals encarregats de la investigació: "Estava a casa dormint després d'acompanyar la meua mare a l'hospital" va declarar. La investigació s'enterboleix i es declara el secret del sumari. Se sotmet a la companyia de Pedro Álvarez, l'única testimoni, a una maratoniana sessió de múltiples reconeixements, qualificada d'irregular per juristes consultats. La jove al final va manifestar dubtes sobre aspectes molt concrets del policia.

La família acusa

Els familiars de Pedro Álvarez van acusar en repetides ocasions que la titular del jutjat d'instrucció número 5 de l'Hospitalet, Maria José Magaldi, i el comissari Llorente no estaven portant a ter-



Un mural denuncia que el policia que va assassinar Álvarez continua lliure

me correctament el procediment. Per exemple, la jutgessa va decidir no ordenar l'anàlisi de les petjades del cotxe per identificar la dona que acompanyava l'assassí, ni tampoc la seva identificació posterior. Tot plegat va suposar finalment, l'exculpació de l'agent policia per la suposada falta de proves concloents.

Durant aquests 15 anys s'han fet manifestacions, concentracions, vagues de fam, accions simbòliques i s'ha contactat amb totes les administracions i partits polítics del Parlament de Catalunya i no ha servit de res. Ni tan sols s'ha celebrat mai cap judici.

La lluita incansable de la família per denunciar aquest cas i la resta d'abusos de poder compta amb el suport de la Plataforma Pedro Álvarez, integrada per persones i col·lectius provinents dels moviments socials i del sindicalis-

me combatiu. Enguany s'ha convocat, com cada any, una manifestació el dia 15 de desembre pels carrers del centre de Barcelona per continuar exigint justícia i recordant que tothom podem ser víctimes dels abusos de poder.

Des de l'esquerra independentista del Baix Llobregat es va organitzar el passat 21 de novembre un acte informatiu sobre el cas a Molins de Rei. Precisament en aquesta vila la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) va presentar l'any 2007 una moció exigint que es reobri la investigació judicial que es reobri aprovada pel ple municipal. La moció no ha servit de res però s'ha aconseguit donar ressò a aquest cas a nivell local i comarcal i aconseguir trencar així el silenci mediàtic amb què compten abusos de poder com el que va patir Pedro Álvarez i que ha continuat patint la seva família al llarg de 16 anys.

Petita victòria a Osona

LAIA CREUS GIRONA

El passat 10 de desembre el col·lectiu ciutadà Nova Energia va aconseguir aturar la torre 38 de la Línia de Molt Alta Tensió (MAT), situada a Sant Martí de Centelles (Osona), després de tres dies "d'obstrucció no violenta", segons els mateixos organitzadors. L'empresa constructora va retirar la maquinària i es va endur els materials, tot deixant la torre 38 a mig fer, a causa de la pressió ciutadana, que es va traduir en una desena de persones de Nova Energia meditant facílimament al punt de les obres.

El col·lectiu Nova Energia considera que "cal evitar la política de fets consumats", és a dir, aturar les obres

de la MAT fins que no es coneixin les sentències judicials pendents, tal i com expliquen en un comunicat. També afegeixen que és necessària "una explicació argumentada dels responsables polítics i una deliberació pública oberta sobre la conveniència i la necessitat de la MAT", i denuncien el fet que no s'aposti per una generació d'energies renovables i distribuïdes.

Per altra banda, la CUP en col·laboració amb la Plataforma No a la MAT han organitzat una caminada per una nova cultura de l'energia el proper 27 de desembre. L'activitat reivindicativa començarà a la rectoria de Vilanna (terme de Besançon) en un paratge on precisament la política de "fets consumats" ha suposat l'inici de les obres de l'autopista elèctrica.

EN PROFUNDITAT

Comiat als lluitadors antifeixistes

Ara fa 70 anys, el 28 d'octubre de 1938 la ciutat de Barcelona acomiadava amb una multitudinària desfílada els brigadistes que feia tres anys que lluitaven al costat de la població contra el feixisme. Milers de brigadistes van rebre l'homenatge i l'estima d'un poble que estava a punt de perdre una guerra que el submergiria en una llarga dictadura.

JOSEP MARIA SOLÉ SOLDEVILA
BARCELONA

El 21 de setembre del 1938, el president del Govern Juan Negrín anuncia davant la Societat de Nacions la sortida dels voluntaris internacionals. D'aquesta manera tancava el govern republicà la llarga polèmica alimentada pel Comitè de No Intervenció -Estat francès, Gran Bretanya, la URSS, Portugal, Itàlia i Alemanya- sobre la participació de forces estrangeres tant en el bàndol franquista com en el republicà. El gest de Negrín de retirar uns voluntaris que per ells mateixos no podien decidir el vencedor de la guerra, era un darrer i desesperat moviment per obligar als governs britànic i francès a denunciar la permanent vulneració de l'acord de no intervenció per part dels governs italià i alemany. Però fou inútil. Amb dos governs ja feia

temps que tenien coll avall la victòria franquista.

La participació d'"internacionals" lluitant al costat de l'antifeixisme s'inicià des del mateix 18 de juliol. Als refugiats polítics de la Itàlia feixista i de l'Alemanya nazi s'hi varen sumar grups d'atletes que essent a Barcelona en motiu de les Espartaquiades, les Olimpíades Populars que havien d'inaugurar-se l'endemà de l'aixecament, van rebutjar la repatriació que la Generalitat els oferia per quedar-se a lluitar. Malgrat aquesta primerenca presència "internacional", el projecte de reclutar persones amb coneixements militars entre els obrers de tots els països per tal d'enviar-los a l'Estat espanyol a lluitar no es tanca fins el 18 de setembre del 1936. Un cop la URSS decideix ajudar militarment al govern de la República, la Inter-

nacional Comunista es reuneix per elaborar un pla d'actuació davant la guerra que, entre d'altres, contenia el de creació de les Brigades Internacionals.

Al front d'aquesta iniciativa s'hi destina Andreu Marty (veure L'ACCENT 139), un home nascut a la Catalunya Nord en una família revolucionària i que passava per ser una de les persones de més relleu de la Internacional Comunista. El decret oficial de creació de les Brigades Internacionals no es produirà fins el 22 d'octubre, un cop arribats a un acord amb el Govern de Largo Caballero sobre la seva implementació. Albacete serà la ciutat que rebrà, en unes condicions prou lamentables, els primers batallons de soldats que, sense pràcticament formació, marxaran de seguida a la defensa de Madrid, primera parada d'un "viatge" que els duria per tots els escenaris bèl·lics de la guerra. No es volgueren estalviar ni la tràgica derrota de la batalla de l'Ebre que seria, això sí, la darrera que haurien de viure en primera persona.

Amb l'objectiu

de verificar la retirada dels Brigadistes es crea una Comissió Internacional d'Evacuació d'Estrangers. El 2 de novembre ja surten els primers trens amb brigadistes francesos però no serà fins el 9 de febrer del 1939 que marxaran els darrers des de Portbou. Des del mateix moment de l'anunci de la seva marxa, organitzacions i col·lectius de tota mena es llencen a retre'ls homenatges, sobretot durant els dies anteriors a la desfílada del divendres 28 d'octubre del 1938 a Barcelona, l'acte central de comiat als Brigadistes Internacionals. Els diferents actes compareixen, a més d'un agraïment immens als voluntaris, una crítica al paper de falsa equidistància entre dos contrincants d'igual legitimitat jugat durant tot el conflicte per les democràcies liberals.

L'hora prevista per a la desfílada que havia de transcórrer un recorregut d'uns sis quilòmetres per l'Avinguda 14 d'abril entre el Passeig de Pedralbes i el Passeig de Pi i Margall eren les tres. A aquesta hora, les vores i els balcons són plens de gom a gom de gent que ja fa hores que ha pres posició. Uns minuts abans de les quatre que unes esquadres d'aviació, les anomenades 'mosques' i 'xatos', apareixen sobrevolant el recorregut i deixant caure milers d'octavetes amb consignes d'agraïment als voluntaris: "Salud, hermanos de las Brigadas Internacionales" i "Pueblo de Barcelona: Todos en un solo bloque para manifestar gratitud a los voluntarios de la libertad".

A dos quarts de cinc arriba, el president de la República, Manuel Azana. Són innombrables les companyies que s'han reunit per retre l'últim homenatge als Brigadistes Internacionals. Tantes, que les que havien de sortir les darreres no podran fer-ho. Les que sí ho van poder fer, en arribar a l'alçada dels gallardets amb els colors de la bandera republicana de la tribuna, feien una salutació a les autoritats i contestaven amb entusiasme al crit de "Viva la República!"

del seu cap de companyia. Tant la tribuna com les diferents companyies que desfilen, exhibeixen cartells amb inscripcions de record als internacionals sobre un fons amb les banderes dels diferents estats -fins a cinquanta-tres- de procedència dels brigadistes, de la República i catalana. Alhora, més de cent avions de "La Gloriosa" anaven amunt i avall fent exercicis vistosos.

Tot i l'entusiasme demostrat pel públic a totes les companyies que desfilaren, foren els Brigadistes Internacionals els que més aplaudiments reberen. El seu fou un desfilat lent i pesat, sense armes i amb les mans que els havien d'acompanyar fins a casa seva a l'espallta. En aquest punt, el cordó de seguretat no va poder suportar la pressió dels assistents, que els abraçaren i els ompliren de flors i petons.

La retirada dels voluntaris als seus països d'origen fou progressiva i lenta degut a l'aplicació de restriccions per part del Govern francès, que no només es negava a rebre'ls sinó fins i tot a deixar-los circular. Segons la Comissió Internacional d'Evacuació d'Estrangers n'acabaren sortint 12.673 -a uns cinc mil més, la mort els ho impedí-, al llarg de la guerra, mai n'hi hagué més de 25.000 alhora. Per la seva banda, aquells que estaven presos, si no eren afusellats serien traslladats als camps de concentració burgalesos de Pedro de Cardena i Miranda d'Ebro.

Malgrat la promesa que el president del govern Juan Negrín va fer als Brigadistes Internacionals de lluitar fins a vèncer el feixisme, la història es va decantar finalment cap al bàndol franquista. També els va prometre que, un cop vencés la República, tots els voluntaris podrien disposar de la nacionalitat espanyola. Cap de les dues promeses no es van poder complir. Ara haurien d'esperar molts anys per poder tornar a veure els paisatges i la gent a la que veuen acompanyar en la lluita contra el feixisme.



Homenatge Brigadiste

Barc
quin p
un brig
f

Cent sense tu són massa
Aquest nadal regala una subscripció al Directa...
i elegeixes entre un d'aquests REGALS!!
www.setmanadirecta.info

ger
Activitats de Nadal
23 i 24 de setembre: Quiz
27 de setembre: Cuàbet
31 de setembre: Festa de Cap d'any
5 de gener: Cavalcada de reis
C/ Del Pi, 25. Ribes (Garró)
www.entitatger.cat

**NADAL PROGRAMA D'ACTIVITATS
ESPARRACAT
2008/09**
F'ESPARRACAT

ENTREVISTA

Entrevista a Juan Miguel de Mora, brigadista internacional

Juan Miguel de Mora va lluitar a les Brigades Internacionals a la guerra civil del 1936-39. Ha estat al nostre país recentment per un homenatge que s'ha fet als lluitadors antifeixistes que van venir aleshores del món



Les brigades internacionals vam venir a lluitar a la guerra perquè era un moment internacional contra el feixisme"

El 3 de juliol de 1936 Franco va encapçalat l'aixecament contra la República. Juan Miguel de Mora vivia a París. Ell era de Mèxic, però la seva família havia vingut a estudiar a França el batxillerat. Només tenia catorze anys però no tenia ni un moment: va marxar cap a Barcelona. Es volia unir a les unitats contra el feixisme, però no el van deixar enrolar-se perquè era menor d'edat. Tot i això, va passar tota la guerra a la zona republicana: va militat a les Joventuts Socialistes Unificades, va fer de periodista i al final tam-

bé va el van deixar incorporar-se a les brigades internacionals durant la decisiva batalla de l'Ebre. Va creuar la frontera de la Jonquera plorant, i tan aviat com va poder va marxar cap a Mèxic. Però la tristesa que es va endur de la derrota faria que tornés més tard a col·laborar amb la lluita contra el feixisme. També el va portar de nou a la costa catalana el passat mes de novembre amb d'altres brigadistes internacionals per recordar que, fa 70 anys, milers de joves de tot el món van venir al nostre país a lluitar contra el feixisme.

BARCELONA

En l'ambient que el va animar a venir a Barcelona el juliol de 1936? I havia un clima al món sencer de feixisme. El nazisme i el feixisme s'expandien sobre el món com una amenaça. Veiem a les fotografies i a les notícies de llibres a Berlín, la persecució dels jueus a Alemanya. També el feixisme a Hongria, de Mussolini...

Aquest clima internacional va ser el que va fer que molta gent s'unís a les brigades internacionals. Amb tot aquest ambient no és estrany que a mi, estant a un institut a París on lluitàvem contra els grups feixistes francesos, se m'acudís venir a Espanya.

Quin ambient es vivia a la ciutat el 1936? A Barcelona vaig trobar l'ambient revolucionari que hi havia a la ciutat aleshores: una anarquia total, una falta d'ordre absolut. Però una cosa que vull deixar clara és que a la península Ibèrica sencera tothom va estar en contra de la rebel·lió, d'esquerra a dreta, i els de centre,

tots, menys els que hi van estar implicats. Però tota la resta de la població en el primer moment hi va estar en contra per una raó molt senzilla: la rebel·lió trencava la seva vida quotidiana, omplia la seva normalitat de bombes, trets, bales, enfrontaments. Quan es va convertir en una lluita llarga la situació va canviar, lògicament; i és quan sorgeix la massa que diuen que estava enmig, que no estava ni amb uns ni amb uns altres i que patia.

Com va rebre la població l'arribada dels brigadistes internacionals?

La reacció de la gent va ser de solidaritat, hi havia una gran simpatia per qualsevol que vingués a lluitar contra el moviment que havia alterat la seva tranquil·litat.

La seva idea era allistar-se.

Exactament, així que vaig marxar de seguida cap a Madrid, perquè per mi era la capital, i em vaig anar a inscriure al cinquè regiment. Era molt alt per la meua edat, però tenia una cara de nen que no enganyava, així que em van enviar a intendència. Però van descobrir que encara era més petit del que es pensaven, i em van fer fora del regiment.

I què va fer aleshores?

Vaig fer de tot. A Catalunya vaig ocupar alguns càrrecs importants, perquè els joves catalans estaven al front. L'any 1938, per exemple, vaig arribar a ser delegat de les brigades de defensa passiva de Barcelona, que eren els encarregats de recollir les víctimes dels bombardejos.

He llegit que durant la guerra vostè també va fer de periodista.

Vaig començar a treballar durant la guerra per un diari que era de l'Aliança Juvenil Antifeixista, on hi havia totes les joventuts dels partits. El que jo feia era escriure cròniques del que succeïa el front durant la batalla de l'Ebre. I al final vaig demanar al comissari de l'exèrcit de l'Ebre que m'admetés a les brigades i ja em va deixar quedar enquadrat al 59 batalló de la 15 brigada.

Les brigades van marxar el mes de novembre. Com és que vostè es va quedar més temps?

Jo estava a l'hospital ferit, i en sortir em van dir que les brigades ja havien marxat, però jo vaig dir que em quedava, mai m'ha

agradat deixar res a mitges. El capità de la meua unitat va ser ferit greument i jo em vaig quedar al comandament de la unitat fins que vam creuar la frontera de la Jonquera. En aquell moment jo tenia 17 anys, i comandava un grup d'homes el més jove dels quals tenia 24 anys.

Quin sentiment va tenir en creuar la frontera?

La vaig creuar plorant. Just en creuar, els gendarmes i els soldats francesos ens van rendir homenatge, i al passar havíem de deixar les armes. Després de nosaltres ja només venien els franquistes, perquè havíem estat protegint les últimes columnes de refugiats. I aleshores ens van fer anar als camps d'Argelès.

Com va ser la vida al camp?

Jo sóc una ànima inquieta. No m'agraden els camps de concentració, així que al cap de dos dies vaig escapar-me'n. Vaig fugir a París, i allà l'ambaixada de Mèxic em va donar la documentació per poder tornar a casa.

Quin sentiment es va emportar en el retorn a Mèxic?

La tristesa que tenia era tan gran que per això el 1964 vaig voler tornar a ajudar en la lluita contra el franquisme amb el Govern basc.

Al seu país va tenir amb altres mexicans que haguessin estat a les brigades internacionals?

Sí, vam crear una associació d'antics combatents, però l'associació es va dissoldre aviat, d'una banda per desavinences entre nosaltres, però sobretot perquè un grup dels que hi van participar, i que ocupaven majoritàriament la direcció de l'entitat, van participar el 1940 en l'intent d'assassinat de Trotski i van acabar a la presó.

als es internacionals

Segons dades de la Brigada Lincoln dels Estats Units, més de 35.000 brigadistes de 54 països van participar a la guerra civil. Quan se celebren els 70 anys del comiat multitudinari que els va rebre a Barcelona, i per extensió tot el bàndol republicà, L'ACCENT recordem el paper van jugar i com els va homenatjar la població, i entrevistem un brigadista mexicà que ha vingut al nostre país en l'homenatge que s'ha fet a aquells que fa 70 anys ho van deixar tot per combatre el feixisme.



Concert solista Paganini i Vivaldi 20h. dia 21D
Cantada Nèctar: pel·lícula curta de la vila. dia 24D + sopor du Espanya + Fests Sobres d'Invènit
Joc del Quinto 21h. dia 26D
Catalunya - Colòmbia: Fests per les seleccions catalanes. dia 28D
Festa del Dep d'Arm. música en català, jove i etc... dia 31D
Campionat Juvenil amb premis i més. dia 3G
Sortida nocturna a Bell Llac de l'Esporcacal. 21h i més
dia 4G. Concert de Jazz 18h
Pastorats Espanyol. Aquest any l'ho perdreu?
+ Sortida pàncora CBM + Sortida Premi Espanyol. dia 6G

menú del dia i de nit
buffet i menú i menú
menú i menú i menú
buffet de la casa
menú i menú i menú
dia i sopor de la casa

obert
10h a 12h i a 21h
De 12h a 14h
De 14h a 17h i 21h
11p a 13h i 21h

el nostre menú i sopor
d'obert. 10h a 12h i a 21h
12h a 14h i 17h i 21h
11p a 13h i 21h

ITACA
Cooperativa

CvFEA
LISBOA
d. callados

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular

cup

Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.cat



“La baixada del salari és la causa real de la crisi”

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Per començar, quines són les causes de la crisi?

Les crisis formen part de l'ADN del capitalisme, són inherents al sistema econòmic. El capitalisme en síntesi es basa en què el capital inicial es converteix en mercaderies, que en vendre's permeten obtenir un nou capital, més elevat que l'inicial. Aquest creixement exponencial no pot ser permanent, i si en un moment determinat es genera un excés de capital, els capitalistes poden arribar a pensar que no trauran rendibilitat de les seves inversions, i per tant no inverteixen els seus diners.

Per tant, la crisi és simplement una interrupció del model d'acumulació permanent de capital, i és un moviment cíclic, substancial al sistema.

Per tant, no estem davant un fenomen nou

No, i en tot cas estem patint els resultats del model que va sorgir de la crisi dels anys 70. La solució que van donar els principals governs occidentals va ser un gir neoliberal, amb una rebaixa de salaris, una extensió massiva dels mercats (el que ara anomenem globalització) i sobretot una expansió financera.

Als anys 70, els capitalistes van buscar la sortida a la crisi en la rendibilitat dels seus capitals en el sector financer, no productiu, i el resultat ha estat que avui en dia hi ha

“Avui en dia hi ha una proporció de 1 a 50 entre economia financera i productiva, això és l'anomenada bombolla financera”

una proporció d'1 a 50 entre l'economia financera i productiva. Això és la denominada bombolla financera.

Aquesta realitat és difícil de comprendre, posa'n un exemple.

Podem observar com la borsa funciona amb la simple norma de la llei de l'oferta i la demanda. Per exemple, Endesa ha pogut duplicar el preu de les seves accions al darrer any, però aquest fet en cap cas reflecteix un augment de la productivitat, de l'empresa en si.

Cal tenir en compte que els



La crisi ha nodrit d'arguments els humoristes de la premsa. A la imatge, la Sistema de la Reserva Federal diu "Mantingueu tots la calma"

guanyen en el sector financer, en accions, crèdits,... són exponencialment superiors als de l'economia real, i a més l'inversor s'estalvia problemes amb els treballadors o de conflictes socials; i és que amb un simple ordinador avui en dia es poden comprar productes financers en qualsevol mercat del món. El resultat és que els diners s'inverteixen sense passar per l'economia real i productiva.

Però finalment la bombolla va esclatar...

Doncs sí, l'agost de 2007 la bombolla va punxar, i en un mes van desaparèixer del mercat d'accions 4,5 bilions de dòlars. I hom es podria preguntar com pot desaparèixer una quantitat tan enorme de diners, però és que de fet no existien; eren només "paperets": accions, drets i altres productes financers.

Concretament el 3 d'agost de 2007 una sèrie de persones van adonar-se que no podien posar preu a uns productes financers, les famoses hipoteques subprimes nord-americanes, ja que ningú les volia comprar. Aquest fet va desencadenar un efecte de desconfiança que va fer desaparèixer els 4,5 bilions.

I quines són les causes d'aquest esclat?

La versió oficial és que estem davant d'una crisi merament financera, que agents Wall Street han realitzat operacions "massa arriscades", actuant sense "ètica", i que la solució passaria per canviar aquestes persones.

Però nosaltres entenem que la causa real és l'anomenada "crisi dels salaris reals", que en els darrers trenta anys s'han estancat o disminuït en molts dels estats occidentals. Com a conseqüència d'aquest

fet, els treballadors poden consumir cada cop menys, i ningú pot comprar el que cada dia es produeix en major quantitat. Els treballadors van reaccionar primer a la devaluació dels salaris endeutant-se per poder mantenir el nivell de consum, però finalment una part dels treballadors nord-americans ja no van poder pagar ni els crèdits, i es va desencadenar la crisi en cadena.

Podem parlar que s'ha donat una contradicció, entre l'interès indi-

“S'ha produït una contradicció, entre l'interès individual del capitalista de rebaixar cada cop més els salaris, i l'interès del capitalisme d'elevat el consum d'àmplies capes”

vidual del capitalista de rebaixar cada cop més els salaris, i l'interès del capitalisme com a sistema de mantenir o elevar el consum d'àmplies capes de la societat.

Com es va produir?

La crisi es va iniciar com a crisi hipotecària, però en comprovar que molts dels préstecs no es podrien retornar, es va estendre el pànic, primer arreu dels Estats Units d'Amèrica i després a la resta del món. Aquest context va produir una

cés finalment va afectar a la congelació dels crèdits a les persones i a les famílies.

Quines són les conseqüències de la crisi?

La primera gran conseqüència és la congelació dels crèdits a les empreses, sobretot les mitjanes o petites, i a les famílies. Alhora, es dóna un fre en l'activitat econòmica, amb augments de l'atur, que va acompanyada de més precarietat laboral, una nova baixada de salaris, i una pèrdua de riquesa de les famílies.

També es comprova una tendència a la concentració empresarial, ja que les grans empreses van absorbint a les petites, i s'observa un augment generalitzat de la desigualtat social, amb reduccions de les despeses socials, com en educació o salut.

Finalment, en aquest context és previsible un augment del conflicte social i de la repressió, i una restricció de les llibertats socials i personals. Tot plegat un context de més incertesa, més angoixa i de deteriorament psicològic per a àmplies capes de la societat.

MÉS INFO:

[HTTP://SEMINARITAIFA.ORG/](http://SEMINARITAIFA.ORG/)



ENTREVISTA

Entrevista a Ivan Gordillo i Joan Junyent, economistes i membres del col·lectiu Taifa

La crisi omple portades i obre telenotícies. Ens despertem sentint-la a la ràdio, a la premsa o a les converses del bar, i sembla que ens acompanya durant tot el dia, afecta la vida, projectes i il·lusions de la gent del nostre entorn, sense moltes vegades saber o entendre d'on ve, com s'ha produït o fins a on pot arribar. Per aquest motiu, l'Assemblea de Barri de Sants va organitzar el passat 12 de desembre un acte sobre la crisi financera, i va convidar aquests dos joves economistes, per analitzar què ens està passant.



Els sectors estratègics de Centre Amèrica són un objectiu de la Unió Europea

La Unió Europea a Centre Amèrica, un imperialisme "de rostre humà"?

ENRIC LLOPIS VALÈNCIA

Europa i les seues multinacionals es llancen a la captura de nous mercats, entre d'altres, l'Amèrica Central (7 països i 37 milions d'habitants), i reclamen la seua part del botí en una zona tradicionalment reservada a l'imperialisme nord-americà.

Malgrat això, la Unió Europea (UE) es presenta amb una altra cara. No parla com els Estats Units d'Amèrica del Tractat de Lliure Comerç (TLC) sinó d'un Acord d'Associació, eufemisme sota el qual Europa vol amagar la dominació imperialista. Per aquesta raó inclou el diàleg polític, la cooperació i el respecte pels drets humans en les negociacions amb els països centreamericans.

Què hi ha realment darrere aquesta imatge "cultura, humanista i liberal" de la vella Europa? Segons la declaració de Via Campesina, "l'Acord d'Associació no és més que la continuació del Tractat de Lliure Comerç; tots dos són eines del gran capital per aprofundir la pobresa, misèria i explotació dels qui produïm la riquesa amb les nostres mans".

Desregulació i privatització

Les bases ideològiques de l'expansió europea confirmen l'opinió del moviment camperol. El document *Una Europa global. Competir en el món*, d'octubre de 2006, deixa ben palesa l'estratègia de la seua políti-

ca comercial: desregular les economies locals i eliminar al màxim les barreres comercials; potenciar l'accés a matèries primes i mà d'obra barata, obrir els mercats de serveis públics privatitzats, protegir la propietat intel·lectual. En definitiva, facilitar la penetració del capital europeu.

Com sintetitza la xarxa pan-europea Seattle to Brussels (S2B): "l'estratègia proposada es redueix fonamentalment a: si la UE vol mantenir la seua competitivitat en el mercat mundial, ha d'intensificar els seus esforços per crear oportunitats per a les seues empreses a l'exterior i apuntar especialment a l'entorn normatiu en tercers països". És a dir, fomentar la desregulació i les privatitzacions.

Aplicat aquest model a l'àrea centreamericana, el nucli de la relació de "dependència" no és l'intercanvi comercial. De fet, el mercat centreamericà representa únicament el 0,4% del comerç global de la Unió Europea mentre que suposa el 14% del conjunt del comerç d'aquests països. A més, una relació d'intercanvi és difícilment sostenible quan el PIB de la UE es 300 vegades superior al centreamericà.

Els crítics del model denuncien l'evident "asimetria". "Aquests tractats comercials serien com uns acords entre el tauró i la sardina", afirma François Houtart, sacerdot belga i president del Tribunal Permanent dels Pobles.

El que realment cobdicia Europa -tal com avança el document *Una Europa Global. Competir en el món*- són els sectors estratègics, com el financer, les telecomunicacions, l'aigua i l'energia, on la UE és altament competitiva. Alguns exemples: Telefonia controla el 35% del servei de telefonia a la regió; Unió Fenosa és propietària de més del 80% de les empreses elèctriques (abans estatals) de Panamà, Nicaragua i Guatemala. També es pot constatar un procés accelerat de fusions i compres en el sector financer.

Aquest interès de les corporacions europees per penetrar en el mercat centreamericà ha crescut després de l'estancament de les negociacions de la ronda de Doha de l'Organització Mundial del Comerç (OMC), en la qual els països centrals proposen accelerar els processos de desregulació.

Els acords europeus

Només una ullada al que han significat els acords comercials de la Unió Europea amb Xile, l'any 2000, i Mèxic (2002) confirmen aquesta tendència. Malgrat la retòrica de "diàleg i drets humans", Europa no ha forçat cap actuació en benefici del poble maputxe o els represaliats a Oaxaca.

A l'agricultura, un altre dels sectors estratègics, la superprotecció dels mercats i els subsidis als productes europeus -estratègies esta-

blertes a la Política Agrària Comuna (PAC)- impossibiliten la competència, més encara quan l'objectiu d'Europa és deixar fora de les negociacions els principals productes d'exportació centreamericana: cafè, sucre, banana, gambeta i etanol, entre d'altres.

A això cal sumar la problemàtica dels agrocombustibles i l'explotació energètica i minera. Com afirma Henry Morales, de l'organització popular guatemalenca Tzukimpop, "la població més afectada és la que viu en els llocs on es realitzen les explotacions; s'estaria de fet alterant tota l'harmonia natural i generant una desmesurada explotació de recursos que són la vida d'aquests territoris i pobles". Ara bé, quina és la resposta social davant processos de negociació i acords comercials que no preveuen mecanismes de consulta directa als pobles, i on governs i parlaments tenen la primera i l'última paraula?

El mes d'octubre, en paral·lel a la cinquena ronda de negociació comercial, es va celebrar a Guatemala el Fòrum Social de les Amèriques (veure L'ACCENT 141), en el qual van participar més de cent entitats, associacions i xarxes socials. En aquest esdeveniment es va manifestar que cal promoure una mobilització social en tots els països de l'àrea per tal de contrarestar un acord comercial que generarà "pobresa, exclusió i subdesenvolupament".

OPINIÓ



Divorci definitiu entre la Itàlia real i la mediàtica

MARCO LAURENZANO ROMA

A una Itàlia en plena crisi econòmica que esdevé cada cop més ferotge, a l'espera d'una onada d'acomiadaments i un augment dels subsidis d'atur que causaran sobre desenes de milers de treballadors i treballadores en les pròximes setmanes, el moviment estudiantil continua fent sentir la seua veu. Les mesures proposades pel Govern Berlusconi i pel ministre d'ensenyament Gelmini tant per l'escola primària com per la secundària (a través de la reducció de professorat i de recursos), el retall de fons destinats a la universitat i l'adopció de mesures racistes i retrògrades (com el projecte de classes gueto destinades exclusivament als alumnes extracomunitaris) han fet que centenars de milers de persones sortissin als carrers a manifestar-se, mostrant el divorci definitiu entre el país real i aquell construït per les televisions de Berlusconi i les públiques (de fet, un sistema de mitjans de comunicació amb una única visió).

Van començar el professorat i les famílies dels alumnes de les escoles primàries, organitzant ja a l'inici d'octubre diverses activitats de protesta, assemblees, concentracions, etc. Després ha estat el torn dels i les estudiants de l'escola secundària i de la universitat, protagonistes d'una onada d'ocupacions com no es veien des de fa anys. Com a mínim en tres ocasions, el 17 i el 30 d'octubre a tota Itàlia i el 14 de novembre a Roma, centenars de milers de persones estudiants s'han manifestat al costat dels treballadors i treballadores per demanar la retirada dels paquets governatius sobre l'ensenyança i una reforma democràtica i de base de les estructures formatives. Després de l'última jornada, la universitat "El saber de Roma" va allotjar dos dies d'assemblees en les quals estudiants de tota Itàlia han discutit sobre les accions a realitzar. Un moviment que es troba en el segon mes de vida, capitanejat per partits de centreesquerra i els sindicats tradicionals però amb voluntat, com a mínim fins ara, de mantenir intactes principis d'autoorganització i forta crítica no només al Govern nacional, sinó també a les administracions regionals.



Bombai, l'elit índia i els naxalites

ALBERTO CRUZ*

Els atemptats de Bombai de finals de novembre han generat tot tipus d'anàlisis, especialment geopolítics. Sens dubte, els interessos dels EUA, la Gran Bretanya i Israel no s'ha oblidat que entre l'Índia i Israel hi ha una aliança estratègica que té molta relació amb l'auge actual de l'islamisme a l'Índia-estan en joc, així com l'intent de "balcanitzar" la zona i, de forma especial, el Pakistan. Aquest país és la clau a la regió, ja que tot fronteres amb l'Iran, l'Afganistan, l'Índia i la Xina, i a més d'està situat molt prop de les repúbliques exsoviètiques de l'Àsia Central, riques en recursos energètics i, sobretot, en gas. L'Afganistan, igual que l'Iraq i malgrat la guerra i l'auge de la insurrecció talibana, ja està prou desestructurat com perquè representi algun problema en qüestions energètiques. Només falten el Pakistan i l'Iran. Aquests són els objectius, a llarg termini, de l'eix imperialista-naxalista. I dels dos països, el més feble és el primer.

Mirar cap a dins

Però hi ha poques anàlisis -per no dir cap- que hagin abordat el front intern de l'Índia. I és aquí on cal mirar, també, de forma especial. Els atacs de Bombai han estat un cop als símbols de l'elit econòmica índia i, per primer cop, aquest sector tan privilegiat ha tingut por de forma directa. En un país on quatre cinques parts de la població viuen amb poc més d'un euro al dia, no sorprèn que quan s'ha tocat l'essència de l'oligarquia índia s'hagi desfermat l'infern.

Molt al contrari del que havia succeït en altres ocasions. A la mateixa ciutat de Bombai, l'any 1993, dos atemptats massius i indiscriminats, i coordinats, van provocar 257 morts en barris populars. L'any 2006 una sèrie d'atacs coordinats contra la xarxa de trens van ocasionar 186 morts a la mateixa ciutat. Ni la premsa, ni l'elit política, ni l'econòmica van mostrar cap preocupació. Al cap i a la fi, aquells morts eren dels altres, dels de sempre, de les classes populars. Si no els maten en atemptats indiscriminats com aquests, acabaran morint de gana, així que tant hi fa, pensaven.

Han estat molt poques les veus que han pogut traspasar la barrera de classe que s'ha aixecat amb els atemptats de Bombai. Una d'aquestes veus, la de Farzana Versey, artista i periodista alternativa resident a Bombai, posa el dit en la nafra quan diu que es nega a ficar-se al mateix sac que els altres col·legues i no utilitza la paraula "condemna" quan parla dels recents atemptats. Això li



El Taj Mahal Hotel fou un dels escenaris de ls recents atemptats

ha costat represàlies als mitjans on col·laborava, que ja no la publiquen les seves anàlisis i articles. Farzana Versey no posa l'èmfasi en els hotels de luxe atacats, o en les cafeteries de moda, sinó en l'estació de tren, o en l'hospital, o en els policies que es van enfrontar als atacs amb armes poc menys que de l'edat de pedra, segons diuen. I això no agrada a l'elit política i econòmica: els han atacat a ells, per favor, i cal solidaritzar-se amb ells i només amb ells.

Abans dels atacs de Bombai, en altres ciutats de l'Índia hi havia hagut atemptats massius i indiscriminats el mes de setembre, i el ploriquéig

trapès de la Xina autoritària en aquesta part d'Àsia. L'Índia i Bollywood. Aquests són els tòpics i estereotips dels nens de casa bona, de la classe mitja acomodada de Delhi, Bombai o qualsevol altra de les ciutats satèl·lits, que mengen hamburgueses o pizzes com en qualsevol cafeteria d'occident perquè es neguen a tastar el menjar ladaqui o a beure el tradicional te amb mantega, i és que prefereixen els refrescs de cola, comprar la roba a les botigues Versace, passejar-se amb els seus cotxes de luxe i mostrar els seus mòbils d'últimíssima generació mentre, condescendentment, llancen una moneda a qui fa cabrioles a la vorera per poder fer algun mos abans que acabi el dia.

Són els privilegiats, aquests poc menys de 250 milions de persones -la població total és de 1.097 milions- que han fet de l'Índia el seu feu particular des que el 1990-1991, aprofitant la caiguda de la Unió Soviètica, el país va llençar per la borda la política socialitzant, que no socialista, desenvolupada per Nehru i va abraçar amb la fe del convers el liberalisme econòmic. En impulsar el neoliberalisme, l'Estat abandonava, de fet, qualsevol pretensió d'igualtat social, tal com havia pretès sempre Nehru.

Aquesta política econòmica, tan lloada, ha desintegrat l'entramat local d'interdependència, ha afeblit els llaços familiars i comunitaris, i ha posat el consum en el centre de la vida si es vol obtenir reconeixement social.

Per tant, l'envejable "desenvolupament" de l'Índia se sosté sobre una altra realitat molt menys coneguda. Diguem-ho en paraules d'Arjun Sen Gupta, president de la Comissió Nacio-

nal per a les Empreses del Sector No Organitzat: "El 77% de la població de l'Índia, 853 milions, és pobre i vulnerable i té una capacitat de consum inferior a les 20 rupies diàries" (0,40 euros aproximadament).

L'amenaça maoista

I és la classe econòmica més poderosa (uns 44 milions), l'oligarquia i els terratinats, la que, abans dels atemptats de Bombai que els han afectat directament, se sentia amenaçada per l'expansió naxalista i pressionava el govern central perquè l'exèrcit se sumés a la lluita contra els maoistes.

"L'Índia va llençar per la borda la política socialitzant desenvolupada per Nehru i va abraçar amb la fe del convers el liberalisme"

El 23 de novembre, tres dies abans dels atacs de Bombai, el primer ministre Singh havia pronunciat un discurs on, un cop més, va considerar els naxalites com el principal problema intern de l'Índia en reconèixer que, "tot i els esforços que s'han fet i s'estan fent, les mesures adoptades fins ara no han donat els resultats desitjats", en referència al pla governamental per contenir l'avanç de la guerrilla: iniciar un programa

de desenvolupament de les zones més empobrides de l'Índia, modernitzar la Policia, crear d'infraestructures vials que serveixin tant a les poblacions com per al trasllat ràpid de les forces policials i la formació d'unitats antiguerilleres per a poder atacar i destruir els campaments naxalites a la selva. Alhora, va demanar als mitjans de comunicació una major bel·ligerància contra els maoistes.

El fracàs de les mesures del govern central s'explica per dues raons: primera, l'expansió naxalista sembla imparable, ja que actua en 14 dels 28 estats de l'Índia, cosa que significa que en 182 districtes, d'un total de 602 que està dividit administrativament el país, són els maoistes qui controlen la situació. A més, els naxalites estan començant a estendre's a les ciutats, especialment a les zones obreres i industrials de Delhi, Bombai, Raipur, Pune i Jammu. El mateix govern indi considerava fa un any que entre el 30% i el 35% del territori de l'Índia està sota el control dels naxalites. La segona raó és que els maoistes han aconseguit crear el seu propi sistema de distribució pública en àmplies zones rurals com a mínim en quatre estats on actuen: Jharkhand, Chhattisgarh, Bihar i Bengala Occidental.

Això, de fet, suposa un govern de poder popular, així que els terratinats d'aquests estats estan molt espantats davant la possibilitat, real, que els camperols busquin la protecció dels maoistes en els conflictes de terres. I durant les darreres setmanes han augmentat substancialment les accions maoistes contra destacaments policials o amb aturades en protesta per la repressió policial contra camperols i que han estat secundats de forma massiva. Fins i tot en les eleccions locals que s'han celebrat les darreres setmanes, a les zones on operen els naxalites el boicot ha estat massiu.

L'elit econòmica, l'oligarquia de l'Índia, està cada cop més preocupada per l'auge naxalista. Els maoistes indis plantegen una guerra popular perllongada, mentre que els atemptats de Bombai els han arribat sense avisar. Però per a l'elit econòmica i l'oligarquia índia hi ha un ordre de prioritats clar: "Tot i els atacs terroristes de Bombai, la nació [l'Índia] té una altra amenaça més greu, més insidiosa, i la representa l'extrema esquerra naxalista. Els maoistes no són un enemic per prendre's a la lleugera. Si no són eliminats, poden fer molt mal".

*** Alberto Cruz és periodista, politòleg i escriptor especialitzat en Relacions Internacionals i membre del CEPRIID**

"En els atemptats massius del 1993 i 2006 ni la premsa ni l'elit política i econòmica van mostrar cap preocupació"

mediàtic no va tenir res a veure amb el que hem viscut ara. Els responsables dels atacs aleshores també eren islamistes, però la diferència és que les víctimes no eren representants de l'elit econòmica.

L'envejable "desenvolupament" indi

L'Índia com el país amb el desenvolupament més envejable del planeta. L'Índia democràtica com a con-

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Assemblea de Joves de Cardedeu // Assemblea de Joves de Santarribes // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cap - CUP Vilatorrada Santa Maria 4, Vilatorrada // Ateneu La Bretxa Carer Major, 17-19, Akover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Eixample Ptge. Conradí 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilatorrada del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç, Antic escorxador s/n, Artés // Ateneu La Toma Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Stiges Pl. Castellans 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llorenç 13 // Casal Independentista de Sant Jaume Compte Premià, 31, Sant // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarata 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Ollano 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Centre Social Bar Terra Baró de Sant Petriló 9, València // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // El Forn Girona // L'E-Altapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // La Falç Panera 2, Lleida // GER Pl. 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, Tr. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrens 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7, baixos, Girona // La Ploxa C. Almada s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // SEPC-UV Baró St. Petriló, 9 València // SEPC-UPF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // Taberna l'Esparracat C. Felip Munné 18, Esparragueria



escrits als preses polítics catalanes

* Marina Bemadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes).
9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINT-ÉGENEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Raschins. CP Bilewa, Apartat 206. 05194 Eriosa, Avila
* Diego Sánchez Buitra. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires
* Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alicora, km-10, 12066 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Raa, Carer Doctor Trueta 76-98. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Laredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.



World Press Photo: imatges contra la indiferència

Gina TosasTORRENT

Un any més les millors imatges del periodisme omplen les parets del CCCB (Centre de Cultura Contemporània de Barcelona). L'exposició que organitza l'associació World Press Photo és el recull de les obres guanyadores d'un dels concursos de fotoperiodisme més reconeguts internacionalment. La mostra es mereix totes les lloances, no només pel que s'exposa, sinó també per les intencions de l'associació: la lluita constant per la llibertat d'expressió a través de la fotografia. Condició necessària per "despertar interrogants a la consciència de les persones", tal com afirma el president del jurat, Gary Knight, al text introductor i a l'exposició.

Efectivament, les imatges aconsegueixen colpir contra la indiferència. El més sorprenent de tot, és que no ho fan impactant con-



quotidiana descriu perfectament les condicions de vida del poble palestí amb dotze fotografies. Entre elles ressalta la que plasma uns nens jugant al mur de seguretat construït per Israel i una altra del corredor metàl·lic per on han de passar els treballadors palestins per anar a Jerusalem. A tots aquests conflictes se'ls suma d'altres més oblidats per la premsa convencional, com les revoltes a Kenya arrel de les eleccions presidencials fraudulentes, la desesperant situació econòmica i social de Zimbabue o bé, l'assassinat de Benazir Bhutto.

Tot i que els conflictes politico-socials són els més impactants, també cal esmentar les categories d'esport i naturalesa que meravel·len per la qualitat de la imatge i la capacitat



tra l'ull amb sang i fetge, sinó a través de la història que expliquen i simbolitzen. Així doncs, el vestit d'una nena penjant d'una reixa fronterera entre Egipte i Israel explica la migració de centenars de persones fugint de la guerra del Sudan. O bé, una parella d'homosexuals apallissada durant una manifestació a Budapest representa la repressió que pateix aquest col·lectiu a Hongria.

Per desgràcia, encara trobem al 2007, com altres anys, imatges de la guerra de l'Iraq i de l'Afganistan i del conflicte d'Israel-Palestina. El tercer premi de la categoria vida



de retratar el moviment.

Després de la passejada pels grans i petits esdeveniments del 2007, fora de la sala ens espera un altre cop de realitat. Un llibre obert demana el suport dels visitants al fotoperiodista espanyol i guanyador del World Press Photo del 2007, José Cendón, segrestat el novembre passat per pirates somalis.

Opinió

La TV que ens mereixem

Josep Nadal PEGO

Feria molt de temps que tenia en ment escriure un article sobre Canal Nou, però que si bé és cert que és un tema sobre el que ja s'han vessat litres i litres de tinta, també és cert que la malaltia continua i que la sensació de fàstic que tinc en posar l'esmentada cadena augmenta dia a dia.

D'alguna manera els cabrons aconsegueixen que vegem el nostre país reflectit en els minuts que dura l'informatiu, clar que alguns sabem que això no és el país real, que als valencians i valencianes ens passen moltes més coses de les que ells volen que tinguem en compte. Però clar, la tele té una màgia i una autoritat moral innegable i definitiva per als analfabets i per als curts de mollera i esperit i més si només hi ha un canal sense cap competència. Posa't a discutir amb qual-sevol oligofrènic sobre les causes de la crisi econòmica i automàticament, la culpa per a Zapatero, els ecologistes o els catalans.

De tota manera no és això el que més em preocupa, que la massa es deixi alienar és bastant normal i evidentment els alienadors fan la seua faena ara, igual que la feien quan a Franco o al segle XIX. Sempre hi haurà

volantiners i prostitutes al sevei del poder, però i l'oposició? On és l'avantguarda revolucionària que hauria de guiar les masses cap al Palau d'Hivern per penjar al tsar i guillotinar la reina de França? On són totes aquelles generacions de *progres* que van lluir tipet corrent davant dels grisos o que corrien als anys 80 i 90 per dins de les institucions universitàries com peixos (o taurons) en l'aigua?

De les últimes coses que vaig saber d'ells, és que van fer un compromís per a presentar-se a les eleccions i va ser un desastre. Després vaig saber que van acabar a hosties perquè tenien dos candidats tan bons per al Consell d'Administració de RTVV que van lluitar cos a cos a vore qui guanyava, no recorde qui va guanyar. Però sí recorde que vaig pensar que amb *l'ensalada* d'hosties que s'estan pegant entre ells, quan arribe l'hora de mesurar forces amb els cabots del PP llavors veurem un gran espectacle, els ciments de Canal 9 trauran fum i el nostre representant al consell d'administració de tan inef-



ble cadena eixirà de cada reunió esposat pels segurats ple d'hematomes per la defensa numantina que s'haurà fet de la llibertat d'expressió, de la valencianitat i del bon gust televisiu. Res d'això va passar, el sou a la butxaca i proud de radicalismes i violències.

Algú va dir llavors que és que no es pot confiar en els polítics, que només el poble salva el poble i vaig seure a esperar que passara alguna cosa. I no va passar res, i van vindre unes altres eleccions i la gent pensava que votant s'arreglarien les coses i van votar al candidat de la Sexta que era més simpàtic que el de Canal 9 i van tornar a enganxar el cer-

vell al futbol que és la gran revolució actual.

I arriba un altre dia i pose Canal 9 i el fetge em pega punxades i penso que no tenim sang, que som unes tíes maries vingudes a menys. Sempre he pensat que el gran problema dels fusterians i postusterians no era ser massa catalanistes o massa poquet. El nostre problema és que en algun punt de la història ens vam pensar que érem millor que la resta i que no calia xafar el carrer, que els crits i la confrontació són per a gent ordinària i no per a nosaltres.

Cada dia el Notícies 9 fa tres o quatre connexions en directe i estan al teu barri, al teu supermercat o al pas de vianants per on passes cada matí. Per rebentar-los la notícia només cal veure el sumari, i si són aprop de ta casa acostar-te amb un bon grapat de fem d'haca, o amb un cd dels Pavesos a tota castanya dalt del cotxe. Pots escopir-los a la cara, saludar la mare de Lluís Motes o posar-te a cantar la Internacional; allò important és tocar els nassos. I tenint en compte que ni manifestacions, ni adhesius, ni diputats a les corts aprofiten absolutament per a res, no estaria mal canviar de tàctica.

Confrontació civil, sí senyor, però molt mal que sone a les nostres acomodades orelletes elitistes.



MONOGRÀFIC

Tardor literària

Hèctor Serra ALDAIA

Els darrers premis literaris celebrats a casa nostra han donat a conèixer nous títols que molt prompte seran ressenyats entre les novetats editorials. El jurat de cada certamen ha hagut de triar entre multitud de propostes que, com cada any, es presenten a aquests premis amb la intenció de dignificar el món de les lletres catalanes. Les deliberacions ja s'han fet públiques.

El passat dissabte 13 de desembre el barceloní Xavier Bertran recollia a Picanya (l'Horta) el premi de narrativa juvenil Enric Valor per la seua novel·la *Els punyals imprecisos*. És una història ambientada en un circ ambulat on un error del llançador de punyals desencadena l'inici d'una trama de misteri i de sospita. Bertran es fa amb aquest premi convocat per l'Ajuntament de Picanya i Edicions del Bullent al qual enguany s'han presentat un total

"Repàs dels premis literaris més actuals del país, que s'atorguen amb la intenció de dignificar el món de les lletres catalanes"

de 26 obres.

Un altre dels premis amb més renom, el Vicent Andrés Estellés de Burjassot, ja han donat els noms dels guanyadors en cada categoria. Pel que fa a poesia (i ja van deu anys d'aquest guardó) l'obra guanyadora és el poemari *Incert moviment* del valencià Antoni Defez. Aquest professor de la Universitat de Girona clou així un any de reconeixements, després d'haver-se fet el passat octubre amb el Joan Fuster d'assaig per l'obra *Realisme i nació: un assaig de filosofia impura*. Pel que fa a la modalitat de Narrativa Científica-Universitat de València, el premi és per a Ecos de un planeta azul, presentat pel catedràtic Constantino Armesto. La categoria de Narrativa-Bancaixa s'ha declarada deserta.

Més lluny en el temps queden els Premis Ciutat d'Alzira, lliurats el passat mes de novembre. L'alzirense Josep Ballester va guanyar el premi de novel·la per *El col·leccionista de fades*, una història ambientada en l'Oxford victoriana. Per la seua banda, *L'instant fugaç* de Juli Capilla es va fer amb el premi de poesia, i *Medicina per a un nou regne* de Carmel Ferragud amb el d'assaig. El XIV Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General ha quedat desert.

Reivindicació d'una figura clau en el pensament polític i social valencià

Rafa Escobar MANISES

El dia 5 de juny els valencians desperteran amb la notícia de la mort d'un dels seus intel·lectuals més emblemàtics. Després de patir durant dos anys els efectes d'un ictus cerebral ens deixava Josep Vicent Marquès, sociòleg i docent de la Universitat de València, però sobretot un dels assagistes valencians més destacats del segle XX.

La importància de Marquès rau en el fet que, al contrari que molts altres intel·lectuals de la seua generació, no abandonà en cap moment uns ideals sempre propers a l'esquerra transformadora, antiautoritària, antipatriarcal i respectuosa amb el medi ambient.

De talant sempre polèmic, Marquès es definia com al més valencianista dels catalanistes i com al més catalanista dels valencianistes. En la mateixa línia el seu capitalisme transitava en un camí intermedi entre el comunisme i l'anarquisme, criticant l'ortodòxia i el dogmatisme d'ambdós corrents ideològics.

Però del que no hi ha cap mena de dubte és del compromís de Marquès amb la seua terra, com tampoc de la seua contribució pionera en camps fins aleshores verges en la literatura i el pensament al País Valencià, com és el cas de la lluita feminista i per la preservació del medi ambient.

L'activitat literària i periodística de Marquès es compaginà amb la seua activitat política. Ja als anys seixantes, Marquès militava al

Partit Socialista Valencià, per a posteriorment formar part del projecte de Germania Socialista, on ja deixava clara la seua postura antiautoritària i oberta cap a les noves lluites sorgides arran del maig del 1968. Des d'aleshores la presència de Marquès a diferents projecte i moviments socials ha seguit constant, bé com a participant, bé com a sotasignat.

L'obra de Josep Vicent Marquès

Val a dir però que per el que veritablement és conegut Josep Vicent Marquès és per la seua creació literària i periodística. Més enllà de la tasca de recerca històrica i cultural a la que es dedicaven la majoria dels intel·lectuals de l'època, l'obra de Marquès es centra en els problemes contemporanis de la societat valenciana, seguint així la línia marcada pel mateix Joan Fuster. En aquest sentit destacarem dos obres.

Ja als anys setantes Marquès a la seua obra *Classe obrera y cuestión nacional* detecta el distanciament entre un nacionalisme excessivament culturalista i un moviment obrer, integrat majoritàriament per població immigrada de l'Estat Espanyol i vertebrat a partir d'estructures d'obediència estatal.

En aquest llibre, escrit no per casualitat en castellà, el sociòleg valencià, des d'un marxisme ortodox, fa una explicació pedagògica de la realitat nacional valenciana adreçada a aquesta classe obrera i apunta algunes línies de treball amb l'objectiu de fer convergir ambdues corrents polítiques, per entendre que es tracta d'una necessitat històrica per a la transformació del país.

Però potser l'obra més important de Josep Vicent Marquès i per la qual més se'l coneix és *País Perplex*, un assaig sociològic en el que ens mostra els mecanismes psicosocials que condicionen el sentiment identitari d'una part molt important de la societat valenciana. Se'n és el famós concepte de la fosca consciència, una abstracció teòrica que dona forma i coherència a actituds tan exteses encara avui a la societat valenciana com l'autoodi, la mala consciència o el complex de inferioritat respecte a realitats

nacionals més vertebrades.

País Perplex és la gran aportació en el camp del pensament de Marquès a la societat valenciana. Es tracta d'una anàlisi acurada que, encara avui, ens dona les claus per entendre determinades actituds polítiques, socials i culturals de la societat valenciana, sense les quals no es podria entendre un fenomen tan peculiar com el regionalisme blaver i la construcció d'una identitat en negatiu i per oposició.

Els últims anys de Marquès

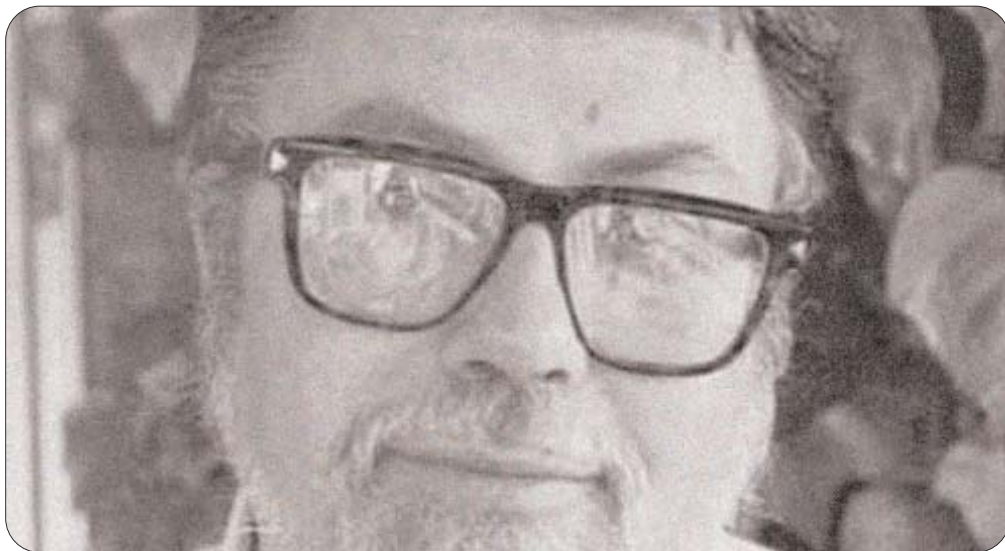
Després d'una llarga trajectòria docent, periodística i literària, la salut anà minvant les forces

"Sempre polèmic, entre el marxisme i l'anarquisme, entre la política i els moviments socials, entre el valencianisme possibilista i el catalanisme polític desitjable"

de Marquès i apagant la seua flama intel·lectual, però així i tot, quasi fins al darrer moment no deixà de donar suport a les diferents reivindicacions, mobilitzacions i actes dels diferents moviments

socials al País Valencià, tant si es tractava de la defensa del territori, com de la llengua o la situació de les dones.

Sempre polèmic, podríem dir que estudiantament polèmic, entre el marxisme i l'anarquisme, entre la política i els moviments socials, entre el valencianisme possibilista i el catalanisme polític desitjable; el que resulta innegable per a tot el món és la gran aportació al pensament polític i social d'aquesta figura que el 5 de juny del 2008 ens deixava als 65 anys.





Ressenya de la quinzena: Perill d'Extinció

La batuda de les ales

Hèctor Serra VALÈNCIA

Fa al voltant de set anys, entre classes i esbarjos a l'institut Salvador Gadea d'Aldaia, Lluís Granell i Joan Francesc Mas demanaven opinió als companys sobre el nom que podria identificar el grup de música que acabaven de formar. Es barallaven moltes opcions, però a més d'un li sorprendrà saber que Voltor va nàixer en plena classe de llatí, durant la lliçó de la tercera declinació. El mot *vulturis*, *vulturis* va encendre la bombeta en el cap dels músics i ja ningú els va poder traure la idea. D'aleshores ençà, i potser sense ser conscients, s'havien convertit en espècies sense protegir, en caçadors de la carnonya d'aquest món, en voladors de somnis i il·lusions.

Lluny queden aquells primers concerts a la comarca de l'Horta on es barrejaven versions dels S.A, Rage Against the Machine o Ramones amb unes primeres peces de collita pròpia que serien polides més tard per passar a formar part del primer disc *Aprentent a volar* (Cambra Records, 2005). Amb aquest treball, la formació aldaiera va viure una intensa etapa d'actuacions a casa nostra, a Euskal Herria i a Galiza. Però aquells nous temes havien deixat amb set els seguidors de la banda, que esperaven amb moltes ganes nou material.

I a punt de donar la benvinguda al 2009, arriba *Perill d'Extinció*, dotze batudes de hardcore que enlairen Voltor fins a una digna posició entre els grups de metall del nostre país. Amb un so molt més aconseguit que en l'anterior disc, les guitarres tornen a ser l'element recurrent i vertiginós que dota el grup de segell propi. És ara, en aquest disc, quan ha arribat l'hora d'afegir nous elements acústics que no trobàvem en l'altre treball: plats, guitarres flamenques, profu-



sió de percussió, barreja de veus... També es percep un salt qualitatiu en les lletres, que no abandonen la denúncia i la resistència com a eixos centrals dels discursos. Trobem compromís nacional a "1707" ("sabem i som conscients"), compromís social contra la violència de gènere a "Llàgrimes de sang", compromís ambiental amb "Imagina-t'ho" i "Por". I sobretot trobem crits i més crits per convèncer el jovent que res no està perdut i que un altre món és possible: "Cop a cop", "Lliures", "Al límit"... El nou compacte obri la porta als sentiments més personals i ens deixa melodies per al record com la que se'n regala a "La revolució dels teus ulls". Al llarg del disc, se succeeixen un seguit de col·laboracions de diferents bandes de la comarca i de grups de la talla de Paral·lel 84 o Sva-ters.

L'altre dia, Lluís, cantant del grup, deia que venia una nova època de viatges i de molt de treball. El ben cert és que aquests set anys de trajectòria han deixat la petjada de

Voltor a tot arreu. Els hem gaudit a concerts de festes majors, a casals, a ateneus, a cases okupades, vora platja, en les primeres hores d'un nou any, davant infants, joves i ancians, sota totes les inclemències meteorològiques... Són el grup que estan a tot arreu. Fins i tot quan no hi són tornen a la memòria i a les converses: els bacs a l'escenari, les frases del Lluís, la proximitat amb els espectadors... No sabem si, amb els temps que corren, algun dia hauran de patir un intent de tallar-los les ales. Aquest nou disc, però, demostra que no estan en perill d'extinció. Tot el contrari: hi són ben vius.

Fitxa tècnica

Disc: *Perill d'Extinció*
Grup: Voltor
Discogràfica: Cambra Records
Any: 2008

El racó del coc

Som un poble torronaire

Roger Sánchez Amat BARCELONA

Tronc de Nadal, caga torró i pixa vi blanc. Així diu una de les nombroses versions que entorn el Tió els catalans del nord cantem per una de les nits màgiques de l'any. Cancó que mostra d'altra banda les tendències escatològiques del tarannà català. Els torròn formen plenament part del Nadal. De fet, s'acoten a aquesta època de l'any i formen part d'uns dels excessos gastronòmics que caracteritzen en aquest país els grans esdeveniments del calendari festiu. Ara bé, és molta la gent que se'n queixa: és una aberració dietètica, una atemptat a l'estómac, una sobredosi calòrica. A fer punyetes! "Pasqua sense ous com Nadal sense torròn". Sempre tindrem un budell buit per degustar aquesta llepolia que ens van portar els àrabs ja fa molt temps, diu la llegenda com a aliment durador i energètic ideal per ser transportat per les tropes que van conquerir la península.

De fet, la primera cita històrica que trobem dels torròn és al degà dels receptoris catalans, el *Llibre del Sent Soví* (1324). Abans però, preparacions similars havien estat recollides en obres hispanomagrebines, i a *Les mil i una nits* apareix un dolç semblant al d'Alacant. De la relació entre Nadal i torròn hi ha nades de l'època que ja en parlen. I



sobretot per la insistència dels venedors xixonencs que, guarnits amb un barret rodó, camejaven per tota mena d'indrets, venent els seus torròn a l'hivern i els gelats a l'estiu.

Xixona és precisament la vila torronaire per excel·lència, però de torròn se'n fan també a Agramunt, a Amer (la Selva), a Perpinyà, a Mallorca, a Catí (l'Alt Maestrat), a Ciutadella... Us sona? Amb el permís de la infalible coca, el torró és un dels dolços més populars dels Països Catalans. En altres àrees del Mediterrani també trobem llaminadures semblants en alguns indrets de Sardenya i Itàlia, d'Occitània (Perigord, Bigorra) o d'Aragó (el torró de "guirlache"). Però no passa d'un consum local reduït als llocs de producció. Juntament amb la Provença, els territoris de parla catalana en són els grans productors i consumidors. I n'és una llepolia estimada, sinònim de qualitat i exquisidesa ("amb diners, torròn") i de vigor sexual i vida ("se li han acabat els torròn"). I també fa referència a les feines

sobretot per la insistència dels venedors xixonencs que, guarnits amb un barret rodó, camejaven per tota mena d'indrets, venent els seus torròn a l'hivern i els gelats a l'estiu.

Xixona és precisament la vila torronaire per excel·lència, però de torròn se'n fan també a Agramunt, a Amer (la Selva), a Perpinyà, a Mallorca, a Catí (l'Alt Maestrat), a Ciutadella... Us sona? Amb el permís de la infalible coca, el torró és un dels dolços més populars dels Països Catalans. En altres àrees del Mediterrani també trobem llaminadures semblants en alguns indrets de Sardenya i Itàlia, d'Occitània (Perigord, Bigorra) o d'Aragó (el torró de "guirlache"). Però no passa d'un consum local reduït als llocs de producció. Juntament amb la Provença, els territoris de parla catalana en són els grans productors i consumidors. I n'és una llepolia estimada, sinònim de qualitat i exquisidesa ("amb diners, torròn") i de vigor sexual i vida ("se li han acabat els torròn"). I també fa referència a les feines

Agenda

>> L'última agenda de l'any és especialment atractiva. Comencem amb l'homenatge antifeixista: 15 anys sense Guillem Agulló que se celebrarà el proper dimarts 16 de desembre a les 21h al Teatre Tivoli de Burjassot. L'acte s'estructurarà en tres grans blocs: el primer, en homenatge als milers de combatents, represaliats i desapareguts forçats de la guerra civil; el segon, als afectats per la violència exercida per l'extrema dreta durant la 'transició' política i l'anomenada 'Batalla de València'; i el tercer, a les víctimes dels grups feixistes i neonazis que han actuat i continuen actuant amb total impunitat avui dia.

>> El dijous 18 hi haurà una manifestació a València en contra de les directives de les 65 hores i de la vergonya. 19h, Plç. Sant Agustí.

>> El dissabte 20, a Castelló de la Plana hi haurà actes pel 76è aniversari de les normes de Castelló. A les 19h, la tradicional manifestació "Per la llengua o ara o mai". A la Plaça de la independència. I, en acabar, botifarrada a la plaça de les Aules amb el concert dels cantautors Josep Lluís Notari i Sergi Contrí. Ho organitzen: Endavant, Maulets, Cajei i SEPC.

>> Per acabar l'any, no oblidem les tradicionals marxes de torxes pels presos convocades per Rescat i els col·lectius afins. Les convocatòries són les següents: Barcelona, 20 desembre, 19h Canaletes; Castelló de la Plana, 19 de desembre, 20h Plaça Major; Cornellà, 19 de desembre, 20h Plaça de l'Estació (Renfe); Girona, 20 de desembre, 20h Plaça del Vi; Igualada, 20 de desembre, 19h Plaça del Rei; Lleida (Segrià), 19 de desembre, 20h Plaça de la Catedral; Manresa, 20 desembre, 19h Plaça Sant Domènec; Ribes, 20 desembre, 19h Plaça de la Vila; Sabadell, 20 desembre, 20h Plaça Enric Granados; Tarragona, 20 de desembre, 19h Plaça Verdguer; Terrassa, 19 de desembre, 20h al Raval de Montserrat; València, 19 de desembre, 20h Torres de Serrans; Vilanova i la Geltrú, 20 desembre, 20h Plaça de les Neus; Vilafranca, 20 desembre, 20h Plaça de la Vila.

Del 15 de desembre al 12 de gener de 2009

envieu-nos les vostres convocatòries a
 AGENDA@LACCENT.CAT

lleugeres ben remunerades, com la dels polítics, i als negocis que fan exercir el seu càrrec. Com versa una cançoneta valenciana, "Xixona té bon torró, / però no dóna apetit; / per a torró de Madrid, / que tot lo que roba és bo". I per finir aquesta injecció de saviesa popular, "dixós és el mes de desembre, que entra amb llardons i surt amb torròn".

La recepta. Torró d'Alacant

Si sou valents o valentes, proveu de dur a terme aquesta recepta. Si el resultat no és apte per a dentats humans, sempre podreu usar el conglomerat a arma llançadora en els transcurso d'algun avalot. Al forn, torrarem les ametlles marcona cruës i les trencarem lleugerament. En una cassola de terrissa fondrem mel i sucre amb una mica d'aigua. Quan estigui a punt de caramel ho traurem del foc sense parar de remenar. Quan es refredí una mica, afegirem les clares a punt de neu, ho batrem i, sempre remenant, ho posarem a foc suau. Ho anirem treballant fins a aconseguir una massa blanca i espessa, i posarem les ametlles barrejant-cho bé. El resultat l'abocarem en un motlle recobert amb paper de forn. Damunt hi col·locarem una planxa de fusta que actui com a pes. L'endemà desemmoltlarem. Bon Nadal!

*Terra d'Escudella.
 Sants, Països Catalans



"Volen tallar en sec la iniciativa del primer espai institucional de caràcter nacional"

MARC LAMARCA BARCELONA

Udalbiltza neix amb voluntat de coordinar regidors i ajuntaments bascos. Quins eren els seus objectius?

L'any 1999, abans de les eleccions municipals al sud del país hi ha una assemblea a Pamplona de càrrecs municipals que reflexionen sobre el fet que Euskal Herria no tingui representació institucional i abordar aquesta qüestió des del municipalisme. Passades les eleccions, el setembre d'aquell any, 1.800 càrrecs electes es reuneixen a Bilbao per fundar Udalbiltza. Neix amb cinc objectius clars: proclamar que Euskal Herria és una nació; internacionalitzar l'afirmació nacional del poble basc; impulsar la construcció nacional de manera participativa, és a dir, incorporant-hi la societat civil; buscar la col·laboració entre ajuntaments en àmbits sectorials; llengua, cultura, desenvolupament... I per acabar, fer aportacions i projectes de cara a una futura institució comuna basca més enllà dels municipis.

Hi havia algun precedents històric pel que fa a la construcció nacional des de la coordinació municipal?

Udalbiltza respon a una tradició, molt present també als Països Catalans, en la qual els ajuntaments han estat subjectes actius a l'hora d'impulsar importants canvis polítics i socials. Són els municipis els promotors de l'Estatut de Lizarrar de 1931, un estatut que després no es va aprovar tal i com s'havia presentat... Però bé, va ser un important precedent d'articulació institucional. Més tard, el 1976, encara sota la dictadura franquista, un nombrós grup d'alcaldes es reuneixen a Bergara per fer una crida a la democràcia i al respecte al poble basc. Tot plegat té la seva lògica, ja que els càrrecs municipals són al cap i a la fi els més pròxims al poble i a les seves aspiracions.

Com es materialitza el projecte a partir de llavors?

Es crea un consorci entre ajuntaments i és a partir de llavors quan Udalbiltza entra en funcionament com a institució. El finançament funciona a partir dels pressupostos dels ajuntaments, alguns donen molt, altres el que poden... N'hi ha que sols col·laboren en projectes concrets. De cara a 2002 ja hi ha diversos eixos d'actuació. Un d'ells va ser la Conferència Internacional pels drets dels pobles que va haver-hi a finals d'aquell any. Va ser una trobada que va tenir força repercussió, amb la participació de representants de nacions sense estat d'arreu del món. D'aquesta conferència en va sortir una resolució de



ENTREVISTA

Entrevista a Lander Etxebarria, fundador d'Udalbiltza

Lander Etxebarria va ser regidor de l'esquerra abertzale a l'Ajuntament de Bilbao. Va participar en la fundació d'Udalbiltza i va ser membre de la seva comissió executiva. Etxebarria i Joseba Garmendia, exregidor d'Urreku, recentment han estat a Barcelona per donar a conèixer i denunciar la persecució que ha patit aquesta institució municipalista per part de l'Estat espanyol.

suport al dret a l'autodeterminació encaminada a la superació conflictiva que succeeixen a tota la geografia planetària.

Una altra línia d'actuació molt interessant va ser el Fons de Cooperació i Desenvolupament. Es va centrar a Zuberoa, la província més nord oriental del país, a l'Estat francès, que viu una situació econòmica delicada i una important despoblació. L'economia de la província havia estat molt vinculada a la indústria del calçat i la ramaderia, ambdues en declivi des de finals dels anys 70. Des de les institucions de l'Estat francès hi ha un pla per revifar l'economia de la zona i a Udalbiltza li arriba la petició de complementar aquest pla d'alguna manera. Les nostres possibilitats d'intervenció eren poques i per això vàrem pensar en la creació d'un fons que es crearia a partir de les aportacions ciutadanes. Volíem recaptar un milió d'euros, però en vam aconseguir 400.000. Igualment ens va semblar prou tirar endavant. La idea del pla era tirar endavant petits projectes, com una fabrica de cervesa i una altra de cautxú. Posar un gra de sorra per revitalitzar l'economia del país.

I de cop, amb la institució en ple funcionament, arriben les primeres detencions?

A principis de 2003 vuit persones són detingudes. Després hi ha més detencions. Al final onze persones entrem a presó. A més, es registren i tanquen les nostres seus. També se'ns bloquegen els comptes bancaris. Al final hi ha 26 persones processades, la majoria alcaldes o regidors que formàvem part de la comissió executiva d'Udalbiltza, però també treballadores de la institució.

De què esteu acusats?

L'acusació és que formem part d'organització terrorista, som ETA. Segons la fiscalia som l'encarnació del projecte revolucionari d'ETA, així, en paraules textuals. És absurd pensar que una activitat institucional sigui alhora revolucionària! Però bé... per ells és així.

Davant aquestes acusacions, tenim l'avantatge que tot el que vam fer és públic. De fet, cada dos mesos enviàvem un butlletí a totes les forces polítiques -formessin part d'Udalbiltza o no- per donar a conèixer tot el que feiem. Tots els pressupostos, d'on sortien els diners i on anaven, tot és absolutament públic, constava al butlletí.

Llavors no us esperàveu aquesta ràtzia policial?

No, no ens podíem imaginar en cap cas que la nostra activitat tingués res de criminal. Simplement volen tallar en sec una iniciativa que vol articular un primer espai institucional de caràcter nacional per Euskal Herria.

Ara estem a l'espera del judici i volem aprofitar per fer públic l'atac que hem rebut. Estem promovent una denúncia per presentar-la al Consell de Drets Humans de l'ONU, el Parlament Europeu i al Consell d'Europa. Entenem que al nostre cas no sols s'estan vulnerant drets individuals i polítics, sinó que s'estan vulnerant drets com a poble; a construir-nos la nostra realitat institucional des de càrrecs democràticament escollits per sufragi universal.

Quina impressió tens del moment actual que travessa el poble basc?

És un moment complex. En els darrers anys el dret a decidir s'ha fet un lloc a l'agenda política basca. Aquells que fa uns anys no en parlaven, ara l'assumeixen com a principi. A més, s'assumeixen en major o menor grau que hi ha set territoris que compten amb uns trets i lligams comuns, és a dir, que conformen una nació. L'Estat davant això està molt alarmat; veu que s'ha arribat a un punt de no retorn, que la batalla de l'autodeterminació i la territorialitat s'està guanyant. A Espanya li costa molt assumir-ho i l'única recepta que tenen davant aquesta realitat és la que històricament han emprat sempre: la repressió. Tanmateix tenen un problema, ja que a la UE hi ha casos d'autodeterminació en marxa. Grenlàndia ben aviat decidirà independitzar-se, Escòcia també, Irlanda pot fer-ho...

Tant als Països Catalans com al País Basc darrerament ens estan deixant moltes persones que s'havien significat per la seva lluita a favor de la construcció nacional, ja fos a nivell polític o cultural. La recent mort del cantautor Mikel Laboa n'és el cas més recent. Quina sensació produeix veure com una generació de lluitadors desapareix sense poder veure el seu poble vivint en llibertat?

Ja ho expressava a la perfecció Mikel Laboa a una de les seves cançons "Del mateix tronc del que naixem nosaltres / Naixeran d'altres branques joves que continuaran la lluita". Això és així, tot és un procés continu. La transformació social i la lluita per la llibertat és un camí en el que tu aportes el teu gra de sorra fins on pots, fins que el cos t'ho permet, i després altres recolliran el testimoni. L'objectiu és anar avançant per anar sempre més enllà. El procés d'avançar és en sí positiu, per molt de que alguns no puguin veure el fruit ja madur.

LA REMATADA

La memòria històrica

LAIA JURADO VIC

És un tema d'actualitat del qual tothom en té una opinió. Durant les últimes setmanes se'n ha parlat molt, ja que semblava que començaven a haver-hi iniciatives reals per posar fil a l'agulla a restituir la memòria d'aquelles persones i entitats perseguïdes pel franquisme i treure dels carrers dels nostres pobles i ciutats tots els vestigis de la dictadura que encara hi queden ben visibles.

És ben trist que amb 30 anys de "democràcia", i ara que els polítics espanyols i espanyolistes estan celebrant el 30è aniversari de la seva constitució, encara no s'hagin condemnat ni les morts ni les tortures de la guerra i de la postguerra (i tantes altres molt més properes en el temps). Però, és clar, com han de fer-ho si encara hi ha el cap de l'Estat espanyol que va ser posat a dit pel Caudillo, i a més, molts dels seus fonaments ideològics i polítics són hereus del franquisme, com pot ser la "indisoluble unitat de la pàtria".

Ens volen vendre que estem en una altra etapa de la història, i ens volen fer acceptar sí o sí que s'ha de passar pàgina ja que per a ells la història ja està escrita. Però ara és l'hora de poder-la reescriure per adaptar-la a la realitat. Un primer pas pot ser treure tots els símbols d'aquells anys de terror i fer una restitució de la memòria de totes les víctimes de la dictadura.

Ara bé, ens trobem que alguns dels polítics i institucions que tenim, per molt que es vesteixin de demòcrates, alguns de nacionalistes i fins a tot alguns que presumeixen d'independentistes, a la pràctica actuen negant-nos les nostres llibertats com a poble i ideològicament no es distingeixen gaire dels més clars successors del franquisme. Una d'aquestes institucions és l'església que vol que ho oblidem tot, sobretot el fet que va portar sota pal·li al dictador i va ser un dels seus clars col·laboradors.

Per acabar, explico el cas de Vic, on en el passat Ple, la CUP vam presentar una proposta per, entre altres coses, retirar els símbols franquistes que encara queden a la ciutat i al claustre de la catedral. Ens vam trobar amb el vot contrari de CiU que va votar amb un partit com la PxC, que és hereva del franquisme i que s'enorgulleixen de ser-ho i amb l'abstenció del PSC que no van gosar votar en contra, però que amb el seu vot va deixar clara la seva real posició.

Amò això es veu quins personatges hi ha en alguns partits que ens tracten a nosaltres "d'antitot", quan ells realment són uns caganers (i ara que s'acosta el Nadal poden anar practicant).


llibreria Sirga
c/ Tordera, 34 (Gràcia)
de dilluns a dissabte de 17:00 a 20:30
lasirga@gmail.com

café bar
entrepans, tapes i sopars

carevolta.org
santa teresa, 10 valència
96 392 20 88

ajg
Assemblea de Joves de Gràcia
Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

Terra d'escudella
Per un 2009
lèlic, alegre
i combatiu!
C/ Premià, 20 baixos. Sants - Bar.
www.tdk.cat tel. 93 432 18 13

La Falcata
vinores i vinotapas

c/ Planera 3
Case Antic
Lleida